

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

April 1967 · Nr. 4 · 67e Jaargang

INHOUD

Waarin schuilt het geheim? Door President David O. McKay	73
Het verstandig opvoeden van kinderen. Victor L. Brown	74
Het kerkelijk programma onder de Indianen in Guatemala	77
De gezinsavond. Briefen en rapporten	78
Wij hebben geholpen bij het opstellen van de regels	80
Een pedagoog geeft een beschouwing over het Tempelhuwelijk. Door Dr. Rex A. Skidmore	82
Bisschop, wat mankeert de jongelui in onze wijk toch?	86

Priesterschap

De macht van de priesterschapsdrager	89
--	----

Zusters Hulpvereniging

"Geen andere naam". Door Marianne C. Sharp	90
Wat betekent de Z. H. V. voor de vrouw die een Heilige der Laatste Dagen is?	91

Zondagsschool

Zangoefning	93
Hun handjes glijden in de uwe. Door Addie J. Gilmore	94
Een Mormoons verhaal uit Beiroet	96
Avondsmaalsopzeggingen	96

Voor de kinderen

De verteller. Door Kathryn E. Franks	97
--	----

Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

Dat vergt nog wel iets meer dan dapperheid. Door Marion D. Hanks	100
Een sterke geest. Door Elaine Cannon	101

Genealogie

Ons levensdoel	102
Genealogie en tempelwerk	103
De Kerk leeft	104

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.)

Correspondent voor de Hollandse Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag

Belast met „De Kerk leeft“:
Poul Stolp, Utrecht, Schutstraat 15 bis

„De Ster“ van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand. Abonnementsprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar. Gironummer 240615— t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's is verboden.

Drukker:

Heinz Steingass, Neu-Isenburg, West-Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfort

Omslagfoto:

Gezinsavond

En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders. (L. en V. 68:25.)

Waarin Schuilt het Geheim?

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

De laatste tijd vragen vele mensen zich af waarin het geheim schuilt van de groei, standvastigheid en levensvatbaarheid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dat geheim is gelegen in het getuigenis dat ieder trouw lid van deze Kerk bezit, dat het Evangelie berust op juiste beginselen. Dit is hetzelfde getuigenis dat Petrus en de andere leden van de oorspronkelijke Kerk ontvangen hadden.

Dit getuigenis wordt geopenbaard aan elke oprechte man en vrouw die zich houdt aan de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus, die de verordeningen nakomt en dan in aanmerking komt om de Heilige Geest ten geleide te ontvangen en Die ook ontvangt.

Sommigen wordt het door de Heilige Geest gegeven, zegt de Here in een openbaring die is opgetekend in de Leer en Verbonden, om te weten, dat Jezus Christus de Zoon van God is, en dat Hij voor de zonden der wereld werd gekruisigd. Voorts zegt de Here echter, dat er anderen zijn, die het wordt gegeven te geloven naar aanleiding van het getuigenis van anderen, opdat zij eveneens het eeuwige leven mogen hebben indien zij getrouw blijven. (L. & V. 46:13 en 14.)

Tot die allen komt echter het getuigenis bij de vervulling van hun plichten. Zij weten dat het Evangelie hun leert betere mensen te zijn en dat zij door gehoorzaamheid aan de beginselen daarvan sterkere mannen en trouwere vrouwen kunnen worden. Deze wetenschap dringt zich dagelijks aan hen op en zij kunnen het niet ontkennen. Zij weten dat zij, door zich te houden aan het Evangelie van Jezus Christus, betere en trouwere echtgenoten, oprechte en eerbare huismoeders, gehoorzame kinderen worden en in ieder opzicht ideale gezinsopbouwers. Zij weten

ook, dat door gehoorzaamheid aan het Evangelie waarachtige broederschap en gemeenschapszin onder de mensen wordt aangekweekt en bevorderd; zij weten, dat zij krachtens hun gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen betere burgers van hun land kunnen zijn. Naarmate zij hun godsdienst in praktijk brengen bij de uitoefening van hun dagtaak of beroep, wordt de waarheid van het Evangelie in hun leven bekrachtigd.

Het getuigenis van het Evangelie is een anker voor de ziel te midden van verwarring en strijd. Het is heerlijk om een getuigenis te hebben van het bestaan van God en de goddelijkheid van Christus' Kerk. Die wetenschap is het meest waardevolle bezit dat u kunt verkrijgen, maar aan dat getuigenis paart zich een grote verantwoordelijkheid — de plicht om er ook naar te kunnen leven en in overeenstemming daarmee te handelen. "...wie dan weet goed te doen en het niet doet, dien is het zonde." (Jak. 4:17.)

Wat u in de toekomst in de Kerken in het dagelijks leven tot stand zult brengen zal grotendeels worden bepaald door de grondslag waarop uw getuigenis is gevestigd. Een waarachtig getuigenis moet een levend, groeiend iets zijn, altijd en overal.

Een getuigenis kan worden verkregen door overredingskracht, doch in werkelijkheid is het redelijk verstand als gids voor de ziel slechts te vergelijken met het licht van maan en sterren, maar het licht van het geloof is voor de mens, als de stralende zonneschijn voor de aarde. Geloof is een innerlijke zekerheid in iemands hart, waarop het getuigenis van de goddelijkheid van de Here Jezus Christus onwankelbaar is gegrondvest. Ik zou hier willen zeggen tot alle jonge mensen en nieuwe leden in onze Kerk, dat zij zich niet moeten laten ontmoedigen als zij niet direct een getuigenis krijgen. Petrus kreeg het ook

wordt vervolgd op bladzijde 92

VICTOR L. BROWN
van de Presiderende Bisschop

Het verstandig opvoeden van kinderen

In Utah is het gebruik van vuurwerk, zoals voetzoekers en zevenklappers, bij de wet verboden. In een naburige staat is dit wel toegestaan. Toen onze 12-jarige zoon deze zomer in de bedoelde buurstaat logeerde, hadden hij en zijn vriendjes daar de grootste pret met het afsteken van dergelijk vuurwerk. Wij drukten hem op het hart, dat hij vóór hij naar huis ging, al die voetzoekers moest zien kwijt te raken. Dit scheen hem nogal kinderachtig toe. Als het in de ene stad wèl mocht, waarom dan niet in de volgende die maar een paar mijl daarvan verwijderd lag? Ten slotte deed hij wat hem gevraagd was. Toen hij echter weer thuis was, trof hij al spoedig een buurjongen aan die nog en paar voetzoekers had. De verleiding was hem beslist te machtig en dus kocht hij er enkele van zijn vriendje. Wat zou het ook eigenlijk kunnen schelen? Voetzoekers zijn pas leuk als je er ook iets mee doet, wat die jongens dan ook gingen doen.

Het gebeurde op een avond dat zijn moeder en ik niet thuis waren. Door de een of andere wonderlijke samenloop van omstandigheden werd het ontdekt door een politieagent, die de jongens oppakte en ze later weer thuis bracht.

Kunt u zich voorstellen, wat het is als je twaalf bent en door een politieagent te worden thuisgebracht wegens wetsovertreding? Dat wil wat zeggen — vooral wanneer je zojuist „afgestudeerd“ bent op het Jeugdwerk, waar je het twaalfde Artikel des Geloofs hebt geleerd, dat zegt: „Wij geloven . . . in het gehoorzamen, eren en onderhouden van de wet“, en als je pas tot diaken bent geordend in het Aäronische Priesterschap, waarbij je je bisschop hebt beloofd dat je het priesterschap in ere zou houden, en als je bovendien zojuist Padvinder bent geworden . . .

Dit was inderdaad een pijnlijke ervaring en ik ben er zeker van dat we dit voorval geen van allen ooit zullen vergeten. Terwijl hij daar zo op onze thuiskomst zat te wachten in de huiskamer, bezwaarde de gedachte dat hij de bisschop, zijn ouders en bovenal zijn Hemelse Vader was tegen gevallen, hem bovenmate. Hij wilde het ons zelf vertellen en wilde niet dat wij het van iemand anders zouden horen.

In weerwil van de teleurstelling over zijn ongehoorzaamheid, ten gevolge waarvan hij een wet had overtreden, zwol mijn hart van trots omdat hij de moed had gehad om ons uit eigen beweging te vertellen welke moeilijkheden hij zich op de hals had gehaald. Hij koesterde blijkbaar geen verlangen om ons te bedriegen of te misleiden.

Tijdens het zeer ernstige gesprek dat op zijn ont-hulling van de feiten volgde, werd naar voren gebracht dat hij zich door anderen had laten leiden en niet sterk genoeg was geweest om op eigen benen te staan. Toen zei hij: „Hiervoor ben ik zelf verantwoordelijk. Het is mijn eigen schuld en van niemand anders.“

Eerst nadat ik hem had verzekerd, dat de enige bedoeling van het verder vertellen van deze belevenis was te trachten anderen in de gelegenheid te stellen iets uit de door hem begane misstap te leren, heeft hij mij toestemming gegeven deze geschiedenis hier weer te geven.

Het wil mij toeschijnen, dat er uit deze droeve ervaring minstens twee lessen te leren vallen. De eerste ligt wel voor de hand — het is noodzakelijk zich aan de wetten te houden, hoe onbelangrijk of overbodig deze ook mogen schijnen. In onze hedendaagse samenleving zijn er velen die anderen de opvatting willen bijbrengen, dat wij wel degelijk het recht hebben die wetten te overtreden, waarmee wij het zelf niet eens zijn. Als onze maatschappij in al haar geledingen een dergelijke houding zou aannemen, zou de anarchie spoedig hoogtij vieren en er zou ten slotte wanorde heersen.

In het twaalfde geloofsartikel, op 1 maart 1842 opgesteld door de profeet Joseph Smith, hebben wij één van de fundamentele leerstellingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hierin wordt gezegd: „Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheidspersonen, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet.“ Dit laat dus kennelijk geen ruimte vrij voor onze persoonlijke voorkeur welke wetten wij willen nakomen en welke niet.

De tweede les is misschien niet geheel zo voor de hand liggend als de eerste, doch deze is desondanks van het allergrootste belang en behelst het volgende: wij, als ouders, zijn medeverantwoordelijk voor de daden van onze kinderen, hetzij goed of kwaad. Ik veronderstel, dat wij allen zonder uitzondering waardering zullen hebben voor het succes dat onze kinderen hebben en misschien ook wel een beetje trots zijn omdat hun prestaties toch ook wel ergens met onszelf in verband gebracht kunnen worden, maar wat gebeurt er als ze verkeerde dingen doen? Dan volgt er meestal een heel andere reactie. Maar al te vaak geven wij dan uiting aan gevoelens

van boosheid. Terwijl wij wel menen de hand te hebben gehad in hun welslagen, ontkennen we dan metterdaad dat wij ook maar enigszins een aandeel in hun falen zouden hebben.

Wat gebeurt er gewoonlijk direct als een kind of een jeugdig persoon aan zijn ouders bekent iets te hebben misdreven? Dan volgt er meestal een ernstige berisping of misschien wel een lichamelijke afstraffing. Dit is natuurlijk de beste manier die er bestaat om er zeker van te kunnen zijn dat nadien het kind zijn ouders niet meer in vertrouwen zal nemen. Slechts zelden denken wij in de eerste plaats aan de gevoelens van het kind en hoezeer de betreffende moeilijkheid zijn leventje beroert; veeleer gevoelen wij dat onze trots is gekwetst of onze goede naam in diskrediet is gebracht. Ik vraag me af, hoeveel vaders en moeders in zo'n geval zeggen: „Hoe kan ik mijn vrienden en kennissen ooit weer onder ogen komen nu dit is gebeurd?” Nu vraag ik u: Beogen wij in al ons denken en doen in de eerste plaats het welzijn van ons kind of dat van onszelf?

Kinderen krijgen is één van de grootste zegeningen en de beste kansen die ons in dit leven te beurt kunnen vallen, maar deze zegening gaat gepaard met een zware verantwoordelijkheid. Het gezin is in de gehele samenleving de voornaamste eenheid en de geest die in een gezin heerst wordt in aanzienlijke mate bepaald door de ouders. Geen enkele plicht weegt zwaarder dan het grootbrengen van onze kinderen en soms is dit de moeilijkste taak die er is. Als ze doen wat wij wensen is het niet moeilijk, maar dat wordt het pas als ze opstandig een ongehoorzaam zijn. Deze moeilijkheid vergt soms al het geduld, begrip en alle lankmoedigheid die de ouders maar enigszins kunnen opbrengen. Dit wil niet zeggen, dat met verstand toegepaste tucht niet noodzakelijk zou zijn; integendeel, die is volstrekt onontbeerlijk.

Er zijn ouders die een kind dat in moeilijkheden verkeert feitelijk in de steek laten. Misschien zijn ze ook wel opstandig geweest en onhandelbaar en hebben ze hun ouders veel hartzeer bezorgd. Maar wanneer hebben ze meer liefde nodig en moeten ze meer worden gerustgesteld dat niet alles is verloren? Toch zeker als ze het moeilijk hebben, in het bijzonder als het ernstige moeilijkheden betreft.

Wij als ouders mogen wel eens nagaan hoe wij staan tegenover deze kinderen die in moeilijkheden geraten. Als wij ware liefde ten toon willen spreiden, zullen wij in de eerste plaats denken aan wat het kind nodig heeft en eerst dan aan onszelf.

Ik vraag me af met welk oordeel wij geoordeeld zullen worden. U zult zich de les wel herinneren die de Heiland ons heeft geleerd met betrekking tot de

verloren zoon, die besloot naar het huisgezin van zijn vader terug te keren nadat hij door bandeloosheid zijn leven had verknoeid.

„En opstaande, ging hij naar zijn vader. En als hij nog verre van hem was, zag hem zijn vader en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toelopende, viel hij hem om zijn hals en kustte hem. En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de Hemel en voor u en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. Maar de vader zeide tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleed en doet het hem aan en geeft hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten. En brengt het gemeste kalf en slacht het, en laat ons eten en vrolijk zijn; want deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden . . .” (Lukas 15: 20–24.)

In een hoofdartikel dat onlangs verscheen in het blad „Church News” werd er een brief aan de redactie gepubliceerd, die voor mij van de grootste betekenis was in de verhouding tussen ouders en kinderen. Deze brief luidde aldus:

„Enige avonden geleden heb ik iets meegemaakt, waarvan ik u in kennis meen te moeten stellen. Wij hadden die avond doorgebracht in het vakantiehuisje van vrienden in de bergen van Ogden Canyon en toen we weer huiswaarts reden kwamen we onderweg tot de ontdekking dat we onze vrienden in hun bungalow noodzakelijk nog even op moesten bellen. Vervolgens besteedden we zowat een half uur aan het zoeken naar een telefoon. Terwijl ik opbelde, werd mijn vrouw, die op de parkeerplaats in onze wagen was blijven zitten, benaderd door een aantrekkelijk jong meisje, dat vroeg of wij haar een lift wilden geven naar Ogden (Utah). Het bleek dat ze op een kampeerterrein dat dieper in de canyon was gelegen, door haar vriend was beledigd en bang gemaakt. Ze was uit zijn auto gesprongen en alleen tegen de donkere canyon opgeklauterd, op zoek naar een telefooncel, waar ze een paar kennissen had willen opbellen om haar te komen ophalen. Toen ze er niet in slaagde te vinden wat ze zocht en steeds angstiger werd, wendde ze zich in haar wanhoop tot een volslagen vreemdelinge, mijn vrouw dus, om hulp te vragen.

„In de loop van haar gesprek had ze gezegd, dat ze bang was om haar ouders op te bellen, daar het ‚hun dood zou zijn’ als ze wisten in wat voor toestand zij verkeerde. Ze zei: ‚Wij zijn zo ontzettend godsdienstig; ik geloof niet dat u Heiligen der Laatste Dagen bent, wel?’ Toen mijn vrouw haar vertelde dat ik bisschop was, riep ze opgelucht uit: ‚O, maar dan ben ik toch naar de juiste auto toegekomen, niet?’

„In deze gebeurtenis hebben een paar dingen ons getroffen en wel deze: Ten eerste die vergezochte samenloop van omstandigheden, waarbij een bisschop omstreeks middernacht stopte bij een telefooncel langs de openbare weg in het verlaten bergland van Ogden Canyon en daar een liefvallig meisje van zijn eigen kerk aantrof, dat op zoek was naar hulp. Ten tweede, en dit is wel een meer ter zake dienend punt, kwam ik onder de indruk van het feit dat ze haar ouders niet durfde opbellen. Het betrof hier toch een blijkbaar dapper meisje, dat het had aangedurfd, de wagen van haar vriend te verlaten om de steile bergkloof te beklimmen in het nachtelijk duister en een vreemdeling te hulp had geroepen, maar toch de moed miste om haar ouders in kennis te stellen van het gevaar en de nood waarin zij verkeerd had. Het herinnerde mij aan een vriend, die mij enige jaren geleden vertelde, dat hij zijn dochters apart had genomen en tot hen had gezegd: ‚Als je ooit mijn hulp nodig hebt, waar of onder welke omstandigheden je je ook moogt bevinden, dan is al wat je te doen hebt mij te roepen of op te bellen en ik kom naar je toe.‘ Ik heb dit ook tegen mijn eigen dochter gezegd en het gevolg daarvan is geweest, dat ik haar en haar vriendinnen heel wat keertjes heb moeten rondrijden van de ene plaats naar de andere, maar ik heb dat altijd graag gedaan.

„Ik vraag me af of het geen effect zou sorteren eens een hoofdartikel te schrijven, waarin onze ouders zouden worden aangespoord om hun kinderen te laten weten dat zij veel van hen houden en bereid zijn ze onder alle omstandigheden te helpen en waarin kinderen zouden worden aangemoedigd om vertrouwen in hun ouders te stellen en een beroep op hen te doen wanneer ze ooit om hulp verlegen mochten zitten. Natuurlijk moeten onze jonge mensen in de eerste plaats worden gewaarschuwd om zoveel mogelijk te voorkomen dat ze in dergelijke situaties verzeild raken.“ (Church News, 10 september 1966, pag. 16.)

In een artikel getiteld „Zes regels voor ouders die willen dat hun kinderen in veiligheid en vol zelfvertrouwen opgroeien“ zegt Dr. Dana L. Farnsworth: „Steeds wanneer ik groepen ouders toespreek met als onderwerp ‚de opvoeding van de rijpere jeugd‘ dan wordt de discussie onveranderlijk grotendeels beheerst door de klacht: ‚Onze kinderen vertellen ons nooit eens iets!‘ Als de verbindingslijnen tussen ouders en kinderen eenmaal zijn verbroken, kan verdriet en zelfs een tragisch ongeluk daarvan de uitkomst zijn. Ouders kunnen van hun kant wel eens al het verkeerde denken en doen en zo een muur opbouwen tussen zichzelf en hun kinderen die nooit

meer uit de weg geruimd kan worden. Wat onze tieners betreft, deze kunnen wel eens zo'n vijandig verzet tegenover hun ouders aan de dag leggen, dat daaruit van alles kan voortkomen, zoals het zich hals over kop in een te vroeg huwelijk storten om te ontsnappen aan de thuis heersende onvrede. Bij het volwassen worden kunnen jongelui dan soms alle gezaghebbende personen, zoals werkgevers e. d. steeds beschouwen als mensen waarvoor ze angst of wantrouwen behoren te koesteren.

„Waar het openhartig contact met de ouders is verbroken, zijn de moeilijkheden altijd reeds jaren voor de puberteit van het kind begonnen. Onbewust begonnen de ouders zelf reeds de draden door te knippen toen de kinderen nog klein waren. Op de volgende manieren (ik zal er slechts twee opnoemen) kunt u dit contact ongeschonden bewaren, zodat het onderling begrip en de mededeelzaamheid tussen de verschillende generaties een vrije uitwisseling van gedachten mogelijk maakt en wel o. a. door altijd uw kalmte te bewaren. Veelvuldige uitbarstingen van grote toorn kunnen een kind zo'n angst aanjagen, dat het zich emotioneel voor u afsluit. Gerechvaardigde geprikkeldheid over iets dat een kind verkeerd doet is nog wel aanvaardbaar en kan zelfs heilzaam zijn, maar een onbedaarlijke woede is nog heel wat anders. Verder moet u het kind zo nodig op juiste en billijke wijze tuchtigen. Ik ken geen betere manier om een kind te tonen dat men het waarlijk liefheeft dan door het flink onder discipline te houden en een kind dat weet dat men het liefheeft zal waarschijnlijk nooit al te zeer van zijn ouders vervreemden.“ (This Week Magazine, 19 juni 1966.)

Om nu mijn verhaal te beëindigen: Geruime tijd na het voorval met de politieagent sprak ik met mijn zoon over enkele moeilijkheden waarmee hij in de omgang met anderen te maken zou krijgen gedurende zijn eerste jaar op de middelbare school. Nadat ik een paar van die problemen had uiteengezet, sprak ik mijn vertrouwen in hem uit, dat hij de moed zou hebben om aan deze verleidingen weerstand te bieden. Toen zei hij: „Hebt u echt vertrouwen in mij, ook nadat ik met het gerecht in aanraking ben gekomen?“

Moge de Here alle ouders zegenen met begrip en inzicht tijdens de eerste jaren van hun ouderschap, zodat het voor hen niet nodig zal zijn met vier of vijf kinderen maar wat te experimenteren voordat ze tot het besef komen hoe ze hen verstandig moeten opvoeden.

Ik weet dat God leeft, dat dit Zijn Kerk is en dat Hij de Vader is van de geesten van deze fijne kinderen waarmee onze gezinnen gezegend zijn.

Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Miguel Bats leidt de gezinsavond met zijn gezin in de bergachtige streek van Tonicapan. Hij is president van de Lamanitische gemeente.

Pres. Fidel Cujuj van de gemeente Patzicia geeft les aan de priesterschapsdragers in het nieuwe kerkgebouw dat dienst doet voor 250 leden.

Het kerkelijk programma onder de Indianen in Guatemala

Afstammelingen van Lehi, Mormon en Moroni in Guatemala, „het land van de eeuwige lente“ worden onderwezen in het Evangelie in het kader van het kerkelijk programma onder de Indianen in Guatemala. Het onderwijs wordt gegeven in twee van de voornaamste plaatselijke dialecten.

In de stad Tonicapan zijn acht zendingen aangesteld. Deze stad ligt in de bergen van West-Guatemala, het centrum voor het programma in de Quiche-taal. Daar deze taal niet wordt geschreven geschiedt het leerproces veelal door middel van mondeling onderricht. De zendingen zijn thans echter bezig, systematisch de basis te leggen voor een officiële opleiding in de Quichetaal. Eén van hun eerste taken was hun eigen verwijzende woordenlijst te vertalen. Ze hebben ook al een speciale grammaticale tekst uitgewerkt die van veel betekenis zal zijn voor hen die hen op zullen volgen. Voorts zijn verscheidene van de Kerk uitgaande programma's vermeldenswaard, vooral dat van de gezinsavonden. Op de lemen vloeren van hun nederige hutten in de hooglanden van Guatemala verzamelen Lamanitische priesterschapsdragers wekelijks de gezinnen bijeen om hen te onderwijzen in de begrippen die overal ter wereld in de Kerk worden geleerd, alleen in een andere omgeving. De program-

ma's voor de gezinsavond en het huisonderwijs hebben de aandacht getrokken van de pers en twee van Guatemala's grootste nieuwsbladen hebben deze in de openbaarheid gebracht, nl. La Prensa Libre en El Imparcial.

„Door het aankondigen van een nieuw soort huisonderwijs,“ schreef de El Imparcial, „heeft President Eudine Fabellera, de leider van de 5.000 Mormonen in de hoofdstad, aangegeven op welke wijze iedere Guatemalaanse vader zijn kinderen dient te onderwijzen.“ De betreffende krantenartikelen maakten ook melding van het Spaanse lesboek voor de gezinsavond, de inhoud van de lessen voor de wekelijkse gezinsavonden en de vele heilzame opvattingen die de kinderen hierdoor werden bijgebracht. „Op deze wijze streeft de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen naar zekerstelling van het gezin, dat de grondslag der samenleving is,“ vermeldde het genoemde artikel.

In januari 1965 werd in het gebied van Guatemala begonnen met de uitvoering van het huisonderwijsprogramma. Sedertdien is de toepassing daarvan onder de leden der Kerk geweldig toegenomen. De donderdagavond is gereserveerd voor de gezinsavond en dit begint reeds thans traditie te worden in de zes kerkelijke districten die de zending omvat. De toepassing en het

welnslagen van dit onderwijsprogramma in de Zending van Guatemala en El Salvador is een aanwijzing te meer, dat het van de Kerk uitgaande onderwijs overal ter wereld ingang vindt.

Patzicia, een stadje in de vlakten van centraal Guatemala is het hoofdkwartier van de andere voornaamste afdeling van het werk onder de Indianen. De taal die in deze streek wordt gesproken staat bekend als het Cakchiquel. De zendingen in dit gebied staan elke dag 's morgens om half vijf op om te kunnen spreken met de mannen die vroeg de deur uitgaan om de akkers te gaan bewerken.

De gemeente van Patzicia is één van de best-functionerende die wij in de zending hebben. De prachtige moderne kapel werd door Ouderling Marion G. Romney van de Raad der Twaalven in 1964 ingewijd. De diensten worden geheel in het Cakchiquel gehouden. Alle leden van deze gemeente dragen hun typisch-indiaanse kleding. Het overgrote deel van de mensen kan er niet lezen of schrijven, maar toch zijn het heel trouwe kerkgangers en tiende-betalers.

Guatemala is een sappig groen gebied, een kleine republiek in het uiterste noorden van de smalle landengte die bekend staat als Midden-Amerika. Tussen de achttien verdie-

wordt vervolgd op bladzijde 88

De Gezinsavond

Briefen en rapporten

Een gezin met vier kinderen.

DOOR: GARY EN RUTH TINGEY

Wij hebben vier kinderen, dochtertjes van respectievelijk acht, zes, vijf jaar en vijf maanden oud. Ze heten Wendy, Carrie, Brett en Jeanie.

Ik zal u zeggen hoe wij les 42: „Werken voor ieders welzijn” hebben behandeld. Deze les was uitermate geschikt voor ons gezin, omdat wij juist bezig zijn onze kinderen verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen voor het vervullen van de hun opgedragen taken.

Voor oudere echtparen

DOOR: ALPHA D. EN SARAH JOHNSON

Toen wij het lesboek voor de gezinsavond in handen kregen, keken mijn man en ik het eens door en kwamen tot de conclusie dat dit alleen voor complete gezinnen was geschreven en niet voor oudere echtparen, wier kinderen reeds getrouwd en het huis uit waren. Toch besloten wij het maar eens te proberen.

Mij werd gevraagd de inleiding te bestuderen, de les door te lezen en er gedeelten uit te kiezen die voor ons van nut zouden kunnen zijn. Hoewel er twee belangwekkende verhaaltjes in stonden, één voor kinderen en het andere voor volwassenen, kwam het mij voor dat wij ze allebei met vrucht zouden kunnen gebruiken, daar het verhaaltje voor de kleinere kinderen ons meer begrip zou kunnen bijbrengen voor het gevoelsleven en de diepere behoeften van onze kleinkinderen. Bij mijn voorbereiding

Voor weduwen

De gezinsavond is een wekelijkse gebeurtenis, waarnaar door negen weduwen steeds met bijzonder veel belangstelling wordt uitgezien. Sinds het gezinsavondprogramma twee jaar geleden werd ingevoerd zijn ze elke donderdagavond bij elkaar gekomen om de lessen te bestuderen en te bespreken en zo nu en dan er een echt gezellig avondje van te maken. De leden van deze groep wonen allemaal op zichzelf alleen en er zijn er zeven bij die in hetzelfde gebouw gehuisvest zijn. Ze vergaderen om beurten in elkanders woning en degene die als gastvrouw optreedt zorgt ook voor de gebruikelijke traktaties. Mevrouw Edyth Romney, één van de organisatoren van deze groep, zegt: „Wij vinden deze lessen heel praktisch en hebben nooit gebrek aan stof om in ons leven toe te pas-

Een jong echtpaar

DOOR: STEVE EN PAT BOYDEN

We zijn nu 2½ jaar getrouwd en hebben een zoontje van negen maanden. Onder deze omstandigheden zullen veel dergelijke jonge ouders menen, dat er voor hun gezin nog geen behoefte aan het houden van gezinsavonden bestaat, maar daarmee zijn wij het niet eens. Zij redeneren dan zo, dat hun kinderen de lessen toch nog niet kunnen begrijpen, maar wij hebben ondervonden dat wij door het samen bestuderen van de lessen onze kennis van het Evangelie hebben verrijkt en wat nog belangrijker is, we hebben geleerd hoe wij de beginselen van het Evangelie in praktijk kunnen brengen. Wij zijn ons ervan bewust dat wij alleen dan kunnen hopen onze kinderen in de wegen

We begonnen met het zingen van „Heb dank, lieve Vader“, waarbij Wendy de maat sloeg. Toen knielden we bij de sofa neer voor het gezinsgebed, waarbij Pappa de leiding had. Zoals wel te verwachten was, begon de kleinste juist op dit moment te jengelen en één van de andere kinderen, dat zich niet kon inhouden, zat te giechelen.

Daarna zongen Brett en Carrie samen „Als we helpen, zijn we blij“, waarbij Carrie het vers over moeder zong en Brett dat over vader. Wendy had zich voorbereid op het vertellen van het verhaaltje over Mary Sue. We hadden

van de les kwam ik onder de indruk van de knap uitgedachte en opwekkende spelletjes, maar slechts weinig beseftte ik nog hoezeer deze activiteiten de verhouding tussen mij en mijn echtgenoot zouden verrijken!

Die eerste avond sprak mijn man het gebed uit en ik ging voort met één van de verhaaltjes; het andere las hij voor. Daarna bespraken wij samen hoe wij elkaar konden helpen en hoe wij onze kleinkinderen zouden kunnen beïnvloeden opdat zij mochten gevoelen hoe dierbaar zij zijn voor onze Hemelse Vader, voor hun ouders en grootouders. Toen volgde een verkwikkende en doeltreffende opgave waarin van ons werd gevraagd elkaar iets te vertellen over de een of andere goede eigenschap die de ander bezat.

Na de aangegeven schriftlezing en daarop aansluitende discussie werd mij gevraagd de avond met gebed te besluiten. Terwijl wij een nagerecht aten dat wij van onze maaltijd hadden bewaard, speelden wij het voorgeschreven spelletje: „Wat weet je van mij?“ We kwamen tot de

sen.“ Met vier andere leden van de groep brengt ze om beurten de lessen voor de gezinsavond. Ze zegt verder nog: „We hebben gemerkt, dat we elkaar meer lief hebben gekregen en ook onze medemensen en onze hemelse Vader en onze Heiland, nu we deze lessen bestuderen.“

De toepassing van de les is altijd één van de hoogtepunten van hun gezinsavond. In een recente les over gemeenschapszin, zagen deze vrouwen een aanleiding bij uitnemendheid om gemeenteleden te bezoeken die zij nog niet goed kenden. Iedere zuster noteerde de naam van één of meer nieuwe leden in de wijk en bezocht die dan om hen te verwelkomen en nader kennis met ze te maken.

In verband met een les over naastenliefde, gingen ze gezamenlijk op bezoek bij een vrouw die reeds verscheidene jaren bedlegerig was met een hartkwaal en een

des Heren te leren wandelen als wij zelf een helder inzicht hebben in wat het Evangelie ons voorschrijft.

Na met gebed te zijn begonnen, geven we om beurten de les. We behandelen de aanpak voor kinderen van alle leeftijden. Hierdoor zijn wij in de gelegenheid om vooruit te lopen op vele problemen waar we stellig later tegenover komen te staan en onze houding vooraf te bepalen. We houden ons precies aan het lesboek, terwijl we er nog persoonlijke ervaringen aan toevoegen waar dit maar enigszins mogelijk is.

Als er naar bepaalde schriftuurplaats wordt verwezen, dan zoeken we vaak nog meer teksten op om het betreffende onderwerp nog wat nader te onderzoeken. Als ik geen kans zie een bepaalde passage terug te vinden, helpt

haar verscheidene dagen van tevoren al gevraagd dit te willen doen en het haar verschillende malen voorgelezen, zodat het vertellen van een leien dakje ging. Ze gebruikte er ook plaatjes bij.

Pappa heeft ons toen verteld over Jezus toen Hij nog een jongen was en hoe Hij Zijn moeder wel geholpen zal hebben met het dragen van water in aarden kruiken. We waren erg trots op Carrie die hier tussendoor opmerkte: „Hij zal Jozef ook vast wel geholpen hebben, want die was

wordt vervolgd op bladzijde 85

ontdekking, dat wij ook na onze 40-jarige samenleving er geen van beiden zeker van waren wat de lievelingskleur, -kost, -televisieuitzending, -vriend, -bloem of het lievelingslied van de ander was, enz.

Vervolgens werd de opdracht gegeven en ik prikte een stuk papier tegen de keukenkast met daarop onze namen, waaronder wij elkaars goede hoedanigheden moesten opschrijven. Dit was voor ons een zeer gedenkwaardige belevenis van blijvende waarde.

Van die allereerste les af, toen wij nog twijfel koesterden ten aanzien van de bruikbaarheid van dit programma voor ons, tot heden toe hebben wij de lessen gewaardeerd om de gelegenheid tot groei in kennis van het Evangelie die zij ons verschaffen. Van nog meer waarde achten wij echter de toepassing van de beginselen van het Evangelie in ons eigen leven. Wij zijn dankbaar voor het feit dat wij hierdoor worden geholpen bij het vormen van karaktereigenschappen die in overeenstemming zijn met de leer van Christus.

gebroken heup. Zij en haar man gaven te kennen, dat zij dit bezoek bijzonder op prijs hadden gesteld.

Eén van de voordelen die deze gezinsavond in groepsverband reeds heeft opgeleverd, is de geest van kameradschap en liefde die hierdoor tussen de leden onderling is ontstaan. Ze hebben al verschillende malen samen gedineerd, een concert bijgewoond, ze hebben 's zaterdagsmorgens gezamenlijk ontbeten en 's middags gepicknickt in een park. Ze vormen een organisatie met een presidente (of voorzitter) aan het hoofd en een secretaresse die de vergaderingen notuleert. Iedere gezinsavond wordt geopend met gebed en altijd wanneer de groep bijeenkomt in het huis van een lid dat een piano heeft, wordt er gezongen. Na de les en het slotgebed worden verversingen aangeboden.

mijn man me door aanwijzingen te geven, zoals het noemen van de namen van personen en plaatsen of terzake dienende gegevens. Dit doen we dikwijls en we vinden het een aardige manier om onze bedrevenheid in het gebruik der Schriften wat op te frissen.

Als we de les hebben gehad, houden wij onze bespreking van zakelijke aangelegenheden, zoals wij dat noemen. Omdat we beiden nog studeren, is het van het grootste belang ons inkomen zorgvuldig te verdelen. Daarbij bespreken we ook altijd alle persoonlijke moeilijkheden welke ons dwars mochten zitten. Wij geloven stellig dat er harmonie in een gezin zal heersen als de leden ervan openhartig met elkaar omgaan en wij ervoor zorgen dat de zee niet tussen ons dichtvriest.

*) Dr. Ray L. Jones is professor voor het vormend onderwijs aan het San Fernando College te Northridge, Californië. Hij is tevens groepsleider voor hogepriesters in den tweede wijk van Northridge, Reseda-ring, in Californië. Van 1943-1945 deed hij dienst als veldprediker in het gebied van de Stille Zuidzee. Van 1952-1956 was hij hoofd van seminaries in Wyoming, Idaho, Utah en Zuid-Californië en hij was rector van de Palo Verde „High School” te Blyth in Californië van 1956-1958. Hij vervulde een zending in de Zuidelijke Staten van 1938-1940. Hij trouwde met Sibyl Nelson en zij hebben acht kinderen. Eén van hun zoons is in dienst van de strijdkrachten in Vietnam en een andere zoon is gestationeerd in Fort Huachuca, Arizona. Weer een andere zoon is op zending in de Andes.

Voelen uw kinderen dat hun mening buiten beschouwing wordt gelaten bij beslissingen in het gezin aangaande bestedingen, aankopen, verhuizingen of het gebruik van de auto? Of kunnen ze zeggen . . .

Wij hebben geholpen bij het opstellen van de regels?

DOOR RAY L. JONES*)

Het houden van een gezinsraad is bij de opvoeding van ons gezin van onschatbare waarde geweest. Achteraf zou ik niet weten, hoe wij zonder deze geregelde zakelijke besprekingen, waarbij wij als gezin met elkaar te rade zijn gegaan, opgewassen zouden zijn geweest tegen de talloze beslissingen en persoonlijke problemen, waarvoor ons gezin met acht kinderen zoal in de loop der jaren is komen te staan.

Onze eerste gezinsraad werd gehouden in 1950, toen ik door de Onderwijsafdeling van de Kerk naar Californië werd overgeplaatst om het godsdienstonderwijs in de vroege ochtenduren daar te organiseren. Mijn werk bracht met zich mee dat ik veel heen en weer moest reizen en talrijke vergaderingen moest bijwonen. Hierdoor was ik meestal van huis. Bovendien studeerde ik in die tijd voor mijn doktoraal examen aan de Universiteit van Zuid-Californië en woonde 's avonds en 's zaterdags deze klassen bij.

In deze situatie maakte het geregeld houden van onze gezinsraad het ons mogelijk door de week de invloed van het priesterschap in ons gezin te ervaren, naarmate de plannen die tijdens deze bijeenkomsten waren gemaakt en de beslissingen die daarbij werden genomen ten uitvoer werden gebracht.

Onze oudste dochter zegt hiervan:

„Er bestond bij ons thuis verschil tussen de gezinsraad en de gezinsavond. Misschien werden ze wel eens op dezelfde avond gehouden, maar het waren toch twee verschillende bijeenkomsten. Bij onze gezinsraad deden wij het volgende:

1. Wij bespraken onze plannen voor de komende week en kregen toestemming voor afspraakjes, feestjes, e. d.
2. Het programma dat Paps die week moest afwerken werd (tot in details) besproken, zodat wij wisten op welke avonden hij thuis zou zijn.
3. Wij overlegden waar wij met onze vakantie of op andere uitstapjes heen zouden gaan.
4. Een belangrijk punt bij onze gezinsraad werd altijd gevormd door de uitbetaling van toelagen en het vereffenen van persoonlijke verplichtingen.
5. Wij gebruikten de gezinsraad om regels voor ons gezin op te stellen. Wij hebben daarbij geholpen. Als er dingen ter sprake kwamen zoals het uitgaan met andere jongens of meisjes en het gebruiken van de gemeenschappelijke auto, viel er wel eens wat te schipperen, maar dan werd er toch altijd overeenstemming bereikt en dan wisten we waar we aan toe waren. Deze regels hebben mij als tiener een

echt houvast gegeven en hoewel die regels me niet altijd aanstonden, heb ik het toch op prijs gesteld dat mij ergens beperkingen werden opgelegd.“

Er is bij ons thuis vaak een gezinsraad gehouden die de kinderen steeds is bijgebleven. Daar had je bijvoorbeeld:

1. DE AVOND WAAROP WIJ HET SALARIS VAN PAPS VERDEELDEN.

Het maandsalaris van Paps werd in bankbiljetten en zilvergeld thuisgebracht en gelijkelijk onder alle gezinsleden verdeeld. Terwijl de maandelijkse afrekeningen dan tevoorschijn kwamen, „betaalde” ieder lid van het gezin zijn aandeel in de tienden, de vastengave, de aflossing op het huis, de toelage voor het levensonderhoud, voor de autokosten, gas, electriciteits- en waterleidingsnota's, spaargelden, enz. Als alle rekeningen waren betaald, had iedereen precies gezien waar het geld bleef — en hoe weinig ervan over was. Ze zagen ook allemaal duidelijk in op welk gebied ze konden helpen het gezinsinkomen wat te „rekenen” door onnodig brandende lichten uit te draaien, enz.

2. WE KOPEN EEN ENCYCLOPEDIË.

Onze tweede zoon zegt: „Ik vergeet nooit de beslissing die werd genomen om voor het gezin een ency-

clopedie aan te schaffen. Ik was toen nog maar tien, maar ik had het gevoel dat ik er werkelijk bij betrokken was en ik was er van overtuigd, dat mijn stem de doorslag had gegeven ten gunste van deze aankoop. Ik herinner mij no goed hoe trots en gewichtig ik mij voelde, toen ik toestemming gaf dat mijn „zondegeld“ ook voor betaling hiervan zou worden gebruikt. Mijn bijdrage (wat lijkt dat achteraf ironisch!) bestond uit de centen, die ik als boete aan de „gezinsbank“ had moeten afdragen omdat ik mijn kleren niet had opgeborgen of in gebreke was gebleven een mij opgedragen karweitje te verrichten. Wat een prettig gevoel was dat, te weten dat zelfs mijn zonden ten slotte nog ergens goed voor bleken te zijn!”

3. EEN DOCHTER BESTUURT HET GEZIN.

Onze oudste dochter herinnert zich: „Ik herinner me dat toen ik 15 was, enkele van onze bloedverwanten door voedselvergiftiging werden getroffen en Paps en Mams moesten er een paar weken heen. Daar ik de oudste thuis was, werd de verantwoordelijke taak om het huishouden te besturen terwijl zij weg waren aan mij overgelaten. Wij hielden gezinsraad om de stand van zaken aan iederen duidelijk te maken, stelden een paar regels vast, verdeelden de

taken onder elkaar en maakten een begroting op voor de benodigde levensmiddelen en andere noodzakelijke uitgaven en onkosten. Met behulp van deze organisatie konden wij ons best redden zolang onze ouders er niet waren en de hulp die ons door burenen en gemeenteleden werd aangeboden hadden we niet eens nodig.”

4. WE SPREKEN SAMEN OVER PAPS NIEUWE BAAN.

Eén van onze andere kinderen zegt: „Eens toen mijn vader een betrekking kreeg aangeboden, die verhuizing naar een andere stad met zich mee zou brengen, werd deze aangelegenheid voor de gezinsraad gebracht en werden wij in de gelegenheid gesteld het voor en tegen van de aangeboden nieuwe betrekking te bespreken. Daar wij zo mochten meehelpen bij het nemen van de beslissing kregen wij het gevoel dat wij er echt bij hoorden en dat wij werkelijk medezeggenschap hadden in het uiteindelijke resultaat van ons gezamenlijk overleg. Dit droeg er ook toe bij dat wij allemaal zonder klagen de persoonlijke bezwaren aanvaardden die voor ieder lid van het gezin aan deze verhuizing naar een andere gemeente verbonden waren.”

PERSOONLIJK OVERLEG.

Behalve de zittingen van de gezinsraad, waarbij het gehele gezin tegenwoordig was, werd er ook wel eens

„persoonlijk overleg“ gepleegd met ieder kind afzonderlijk. Gewoonlijk was de aanleiding hiertoe dat wij ons bewust waren van een bijzondere kwestie, de nadering van een buitengewone gebeurtenis zoals de doop, ordening, een eindexamen of een op handen zijnd vertrek van één van de kinderen naar kostschool of universiteit of naar het zendingsveld. Op die manier zijn wij in staat geweest ieder kind onze onverdeelde aandacht te schenken, de tijd ervoor te nemen zijn probleem of zijn plannen eens grondig „door te spreken“, hem aan te moedigen en raad te geven en behulpzaam te zijn bij het nastreven van lofwaaardige doelstellingen. De weinige minuten die we vaak hebben besteed aan dit „persoonlijk overleg“ met ieder kind afzonderlijk zijn rijkelijk beloond doordat er zodoende bruggen van begrip en waardering zijn geslagen tussen ons en onze kinderen.

HEBBERN GEZINSRADEN ENIG PRAKTISCH NUT?

Heeft het houden van een gezinsraad voor ons werkelijk enig praktisch nut gehad? Is dit bevorderlijk geweest voor het aankweken van leiderschapskwaliteiten in onze kinderen en hebben ze hierdoor geleerd verstandige beslissingen te nemen? Misschien is het nu nog te vroeg om deze vragen

wordt vervolgd op bladzijde 85

Een Pedagoog geeft een Beschouwing over het Tempelhuwelijk

DOOR DR. REX A. SKIDMORE

Door sociologen en maatschappelijke werkers wordt het gezin beschouwd als de fundamentele instelling waarop de maatschappij is gegrondvest. Het speelt een principiële rol in de ontwikkeling en integratie van de menselijke persoonlijkheid. De oorspronkelijke menselijke functies worden door het gezin beschermd en het stelt de mens in de gelegenheid zijn wezenlijke levensbehoeften te bevredigen.

De plichtplegingen en gebruiken bij de voltrekking van een huwelijk verschillen van plaats tot plaats en van tijd tot tijd. In de gemeenschap van de Heiligen der Laatste Dagen is het uiteindelijke doel, dat een huwelijk in de tempel wordt gesloten. Dergelijke huwelijken die dan worden voltrokken door gevolmachtigde gezagsdragers, kunnen dienstig zijn om de echtelieden het grootste geluk in dit leven te doen verwerven en een behoorlijke staat in het toekomstige leven.

HET AANTAL TEMPELHUWELIJKEN NEEMT STEEDS TOE.

Onderzoekingen hebben uitgewezen dat het percentage Heiligen der Laatste Dagen dat een tempelhuwelijk sluit, tegenwoordig hoger ligt dan ooit tevoren in de geschiedenis der Kerk het geval is geweest. Harold T. Christensen en Kenneth L. Cannon, die tussen de jaren 1905 en 1951 een studie hebben gemaakt van 5300 huwelijken in de staat Utah, hebben waargenomen dat tussen 1905 en 1907 slechts 29,6% van de door Heiligen der Laatste Dagen gesloten huwelijken tempelhuwelijken waren. Daarentegen trouwde in de periode van 1949—1951 49,2% in één van de tempels.¹⁾ Op het ogenblik gaat in enkele ringen meer dan twee/derde van de jonge mensen naar de tempel om daar te trouwen.

TEMPELHUWELIJKEN ZIJN GESLAAGDER.

Verschillende studies wijzen erop, dat degenen die in de tempel trouwen over het algemeen een geslaagder huwelijk hebben dan zij die dit niet hebben gedaan. In 1945 maakte President David O. McKay bekend, dat er gedurende het tijdvak van 1920—1922 één echtscheiding voorkwam op de 38,24 in de tempel gehuwde echtparen of door gezagsdragers in onze ringen en wijken gesloten huwelijken, terwijl er gedurende diezelfde jaren op 13,20 huwelijken gesloten door burgerlijke ambtenaren één

echtscheiding was. In de jaren 1938—1940 had er één echtscheiding plaats op de 26,61 huwelijken die in de tempels of door kerkelijke ambtenaren werden voltrokken en één op de 10,13 paren die alleen een burgerlijk huwelijk hadden gesloten eindigde met echtscheiding.²⁾

Voor het jaar 1940, toen de verhouding echtscheiding-huwelijk in de Verenigde Staten één op de zes was, maakte ouderling Richard L. Evans de volgende huwelijks- en echtscheidingsstatistieken voor de Kerk bekend: Eén echtscheiding op 9,7 burgerlijk gesloten huwelijken, één echtscheiding op 27,0 tempelhuwelijken, één echtscheiding op gemiddeld 17,8 huwelijken.³⁾

In januari 1952 maakte Dr. John A. Widtsoe melding van een studie betreffende echtscheiding in drie kerkelijke gebieden. Daarbij was gebruik gemaakt van de huwelijken die waren gesloten in de tempels van Salt Lake City, St. George en Arizona in het jaar 1936. De latere nasproingen, verricht ter bestudering van de in dat jaar in die gebieden gesloten huwelijken, omvatten een verslag over (1) hen die in de tempels waren getrouwd, (2) hen die niet in de tempel maar wel door kerkelijke autoriteiten in wijken en ringen waren getrouwd, en (3) hen die alleen voor de wet waren getrouwd. Tabellarische overzichten hebben aangetoond, dat na vijftien jaar slechts 6,4 procent van de in de tempel getrouwde paren waren gescheiden. Bij hen die buiten de tempel waren getrouwd door ring- en wijkautoriteiten kwam echtscheiding bijna tweeneenhalf maal zoveel voor, met een percentage van 15,6. Onder hen die door burgerlijke autoriteiten in de echt werden verbonden, bedroeg het aantal echtscheidingen ruim driemaal zoveel als bij de tempelhuwelijken; dit beliep namelijk 19,4 procent.⁴⁾

Christensen en Cannon bevonden bij hun bestudering van 5.157 in Utah voltrokken huwelijken tussen 1949 en 1951, dat daaruit de volgende veelzeggende statistiek op te maken viel: 1 echtscheiding op de 7 huwelijken voltrokken door burgerlijke autoriteiten, één op de 10 huwelijken van Heiligen der Laatste Dagen die in burgerlijke plechtigheden werden voltrokken door kerkelijke ambtsdragers van de Kerk, en één op de 55 huwelijken van Heiligen der Laatste Dagen die in één van de tempels waren gesloten.

Het feit dat tempelhuwelijken minder vaak uitlopen op echtscheiding is met bewijzen gestaafd aan de hand van

de bestudering van huwelijksstatistieken vanaf de twintiger jaren tot in het begin der vijftiger jaren. Bestudering van de tempelhuwelijken uit de zestiger jaren zou voorbarig zijn op grond van de voor de hand liggende reden dat er sindsdien nog niet voldoende tijd is verlopen om de feiten geldig te maken, doch de reeds gemaakte studies tonen wel duidelijk aan, dat tempelhuwelijken in de laatste tientallen jaren steeds minder echtscheidingen opleveren en nog onvoltooide studies uit de jaren zestig schijnen hetzelfde te zeggen, namelijk dat tempelhuwelijken geslaagder zijn!

WAAROM ZIJN TEMPELHUWELIJKEN GESLAAGDER?

Als wij het tempelhuwelijk eens aan een zorgvuldige beschouwing onderwerpen, dan blijken er verscheidene veelbetekenende factoren te zijn, waaruit de gunstige uitkomsten van de huwelijks- en echtscheidingsstatistiek te verklaren zijn. Daaronder bevinden zich de volgende factoren:

1. Trouwen in de tempel vergt voorbereiding, wat er toe bijdraagt, dat overhaaste huwelijken worden voorkomen en vrijwel uitgesloten moeten worden geacht. Duizenden jonge mensen gaan het huwelijk in met weinig of in het geheel geen voorbereiding en vragen zich dan nog af, waarom hun huwelijksbanden zo spoedig worden ontbonden. Zij die in de tempel gaan trouwen moeten er wat tijd voor nemen in afwachting en ter voorbereiding van deze bijzondere plechtigheid. Een klassiek voorbeeld van de algemeen voorkomende gewoonte om zich te haastig in een huwelijk te storten werd jaren geleden geleverd in Los Angeles County, waar toen een wet van kracht was, waarbij werd vereist 72 uur van tevoren kennis te geven van een voorgenomen huwelijk. Binnen een jaar tijds werd door ruim duizend paartjes een toestemmingsakte voor een huwelijk aangevraagd, terwijl de hele trouwerij ten slotte niet doorging. Met andere woorden waren meer dan duizend paartjes binnen drie dagen van gedachten veranderd ten aanzien van een huwelijk. Door het tempelhuwelijk worden overhaasting en onzekerheid op dit gebied gewoonlijk voorkomen.

2. In de tempel trouwen een uitgelezen groep mensen. Dit zijn uitgelezen personen, omdat zij naar het Evangelie moeten leven ten einde een aanbeveling voor de tempel

te kunnen krijgen. Zij die het Evangelie in praktijk brengen volgen een meer gerijpte levenswijze. Trouwen in de tempel is iets dat aan selectie onderhevig is, daar de betreffende jongeman niet naar de tempel kan gaan, tenzij hij tot ouderling in het Melchizedekse Priesterschap is geordend. Hij kan niet eerder tot ouderling worden geordend dan nadat hij actief aan het kerkelijk leven heeft deelgenomen gedurende een bepaalde tijd en in overeenstemming heeft geleefd met de grondbeginselen van de Kerk. Ook de toekomstige bruid moet een levend voorbeeld van de kerkelijke leefregels zijn en nog eens: deze leringen zijn bevorderlijk voor een geslaagde levenswijze, zowel persoonlijk als in gezinsverband.

3. Trouwen in de tempel vereist een „vooruitziende blik“. Zij die in de tempel trouwen denken aan het verleden, het heden en de toekomst; deze drie begrippen worden als het ware in hun levensbeschouwing verweven. Paren die zich voor tijd en eeuwigheid in de echt laten verbinden zijn geneigd hun verhouding tot anderen met meer zorg te bepalen en meer oog voor de toekomst te hebben dan zij die alleen voor dit tijdelijke leven trouwen.

4. Zij die in de tempel trouwen kunnen uitzien naar een huwelijksvoltrekking in een mooie en geheiligde omgeving. Inderdaad zijn onze tempels stuk voor stuk prachtige en bijzondere gebouwen. Ze zijn nergens overdadig opgesierd en de eenvoud en schoonheid van de vertrekken waarin de huwelijksvoltrekkingen plaatsvinden zijn onovertreffbaar. In combinatie met het priesterlijk gezag waardoor de plechtigheid wordt geschraagd is een dergelijke verbintenis tussen een man en een vrouw die elkaar werkelijk liefhebben en voor elkaar willen zorgen, van de grootste betekenis.

5. Het tempelhuwelijk legt de nadruk op de fundamentele waarden en verantwoordelijkheden van het leven. Hierbij neemt de aanmoediging tot het ouderschap voor het bruidspaar een voorname plaats in. Bruid en bruidegom worden uitgenodigd om Gods medewerkers te worden bij het ter wereld brengen van kinderen en het verschaffen van een liefdevolle sfeer, waarin ze zowel in lichamelijk, verstandelijk, maatschappelijk als in godsdienstig en geestelijk opzicht onbelemmerd kunnen groeien en zich ontplooiën.

Veel studies van sociologen doen uitkomen dat echt-paren die kinderen hebben het leven ten zeerste de moeite waard en belangwekkend vinden. Ouders die zichzelf geheel geven om hun kroost te helpen, lief te hebben en leiding te geven, leiden een echt volwassen leven, hetgeen beurtelings innerlijke bevrediging schenkt aan de ouders zelf en een sfeer in het gezin schept die bevorderlijk is voor de geestelijke groei en ontwikkeling van de kinderen. 6. Er zijn nog andere voorname beginselen die tijdens de huwelijksplechtigheid in de tempel worden onderwezen en die kunnen worden beschouwd als waardevolle richtlijnen voor een doelbewuste levenswandel en een geslaagd huwelijk

Zo is bijvoorbeeld één van de eerste beginselen van het Evangelie het belang van liefhebben en het zich geven, welke beide kenmerken onmisbaar zijn om een voldragen huwelijksleven te kunnen hebben. Liefde die zich geeft en onbaatzuchtig is, is beslist noodzakelijk voor het welslagen van een huwelijk. Liefde van deze soort is in overeenstemming met het voorbeeld van Christus dat wijst op liefde tot onszelf, onze naaste en tot God.

De vooraanstaande psychiater Harry Stack Sullivan omschrijft de liefde op deze wijze: „Als de voldoening en de veiligheid van de ander voor iemand evenveel gaat betekenen als de eigen voldoening en veiligheid, dan verkeert men in de staat die liefde heet.“ Het wezenlijke van een ware liefdesverhouding is het geven van zichzelf, de bereidheid om terwille van het welzijn van de ander en in het belang van beiden door dik en dun te gaan. Het is deze liefde die aan een geslaagd tempelhuwelijk ten grondslag moet liggen.

In een beschouwing over de evolutie van het liefhebben heeft Dr. William C. Menninger gezegd: „In het huwelijk

dat geslaagd mag heten, moeten wij overgaan van verliefdheid tot liefde. Nu is verliefd-zijn een prachtige en heerlijke toestand, maar het is ook een volkomen zelf-zuchtige staat, een egocentrische instelling, die ons doet zeggen: „Zij (of hij) is zo'n verbazend lief meisje (of zo'n ontzettend lieve jongen) omdat zij (of hij) me zo gelukkig maakt.“ Dat was immers ten dele onze oorspronkelijke beweegreden toen we verliefd werden en gingen trouwen. De groei en ontplooiing van de liefde wordt echter in werkelijkheid gekenmerkt door het tegendeel — het wordt een liefhebben in weerwil van de verschillen en de fouten die wij in elkaar ontdekken, ondanks de teleurstellingen die onvermijdelijk zullen komen en de vele mislukkingen. Het overgaan van het beginstadium van onze verliefdheid naar het ware liefhebben brengt met zich mee dat wij van nemen of ontvangen tot geven moeten komen, ja soms zelfs van geven tot opgeven.“⁵⁾

7. Het tempelhuwelijk is een positieve belevenis, daar het ons leven richting geeft en het een doelbewust idealisme en een hogere betekenis verleent. Temidden van deze ongewisse wereld, waarin de jeugd aan allerlei spanningen is blootgesteld en vaak stuurlaars ronddobbert op de levenszee, bestaat er behoefte aan duidelijke omlinnde doelstellingen die het leven zinvol maken. Zoals Dr. D. B. Klein het aanduidt in zijn boek „Geestelijke Gezondheidszorg“ („Mental Hygiene“) kan een godsdienstige levensbeschouwing zijn als een vlag op de golfbaan die de spelers op het golfterrein tot gids dienen. Jonge mensen hebben zulke vlaggen en duidelijk aangegeven doelen nodig langs hun levenspad. Altijd en overal moet er gekozen worden. Een juiste keuze of beslissing kan heel iemands leven ten goede of ten kwade beïnvloeden. Geestelijke doelstellingen en idealisme zoals in de tempel toegelicht en uitgebeeld, beantwoorden op stellige wijze aan zekere principiële menselijke behoeften.

8. Het tempelhuwelijk is een bevestiging van de heiligheid en intimiteit van het gezin. Het biedt steun aan de opvatting dat iemands gezin op zichzelf een onaantastbaar koninkrijk is, dat geen ongeoorloofde of onnodige inmenging van buitenaf duldt. Het tempelhuwelijk stelt zijn deelgenoten tot taak van hun eigen gezinsleven te genieten en hun gezin te vormen tot een afgerond onderdeel van het koninkrijk Gods voor tijd en eeuwigheid. Deze plechtigheid brengt de echtelieden meer begrip bij voor, en doet hen streven naar, volmaaktheid in de menselijke verhoudingen tussen man en vrouw, tussen ouders en kinderen en anderszins. Het tehuis moet worden opgevat als het privé-heiligdom van hen die er thuis horen, waarin de innigste van alle maatschappelijke en menselijke verhoudingen kunnen worden geschapen, gekoesterd en ontwikkeld.

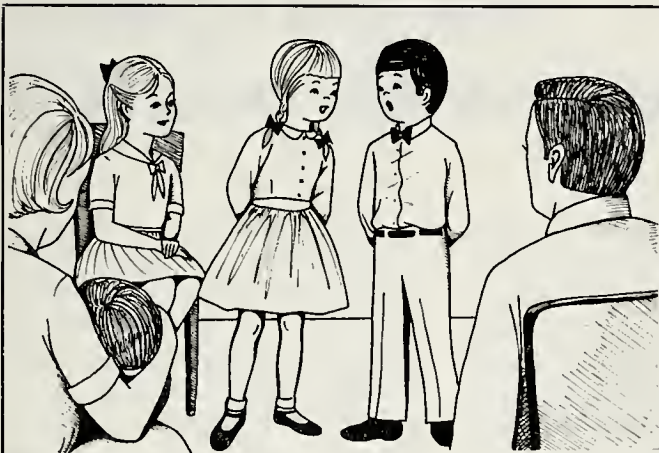
Verskillende redenen waarom het tempelhuwelijk zo zinvol en begerenswaardig is, worden verhelderd door een ondervinding die een in Engeland werkzame zending van onze Kerk opdeed. Hij werd uitgenodigd om een traditionele huwelijksplechtigheid bij te wonen, die plaatsvond in een prachtige kerk met de gebruikelijke muziek en alle bijbehorende pracht en praal. De bruid zag er lief-talig uit in haar witkanten japon; de bruidegom was een

vurige, maar serieuze galant. Terwijl de bruidsstoet langs het middenpad op het trouwaltaar toeschreed, hadden alle aanwezigen gevoelens van eerbied en bewondering. Toen de predikant overging tot de huwelijksvoltrekking, had die zending het gevoel dat dit een zeldzaam mooie belevens was — totdat de predikant zei: „Krachtens het gezag dat ik heb ontvangen, verenig ik u te samen als man en vrouw totdat de dood u scheidt.“ Deze woorden sneden hem als een mes door het hart en hij dacht: „Wat gebeurt hier eigenlijk? Wat heeft dit te betekenen?“ Hij vergeleek deze plechtigheid met huwelijken die hij in de tempel had zien sluiten; daar wordt een dergelijke verklaring niet bij uitgesproken, maar worden twee mensen die elkaar liefhebben verenigd „voor tijd en eeuwigheid“ en dat door

een ambtsdrager die is bekleed met de macht en het gezag om in de naam van God te handelen. Als nooit tevoren besepte hij toen, dat het tempelhuwelijk ons de meest zinvolle richtlijnen kan verschaffen en ons geluk kan schragen voor dit leven en tot in alle eeuwigheid.

Voetnoten:

- ¹⁾ „Temple Versus Nontemple Marriage in Utah: Some Demographic Considerations,” *Sociale Science*, Vol. 39, January 1964, p. 28.
- ²⁾ David O. McKay, „Marriage and Divorce”, *The Improvement Era*, Vol. 48, May 1945, pp. 238–39.
- ³⁾ Richard L. Evans, „To Those Who Look Toward Marriage,” *The Improvement Era*, Vol. 45, June 1942, p. 384.
- ⁴⁾ John A. Widtsoe, „Does Temple Marriage Reduce Divorce?” *The Improvement Era*, Vol. 55, January 1952, pp. 14–15.
- ⁵⁾ Dr. William C. Menninger, „The President Plans the Future With His Family,” *Enterprise*, June 1958, p. 16.

De gezinsavond

vervolg bladzijde 79

timmerman, weet je.“ We waren zo dankbaar dat iemand haar zo goed had onderwezen, dat ze zich deze bijzonderheid wist te herinneren.

We hebben toch wel een probleem met onze gezinsavonden, maar dit betreft iets waar alle ouders met kinderen van deze leeftijd wel mee zullen tobben, namelijk dat de meeste bijzonderheden die de kinderen te binnen schieten totaal niets met de les hebben uit te staan en zo dwalen we onder de les nogal eens een keertje van ons

onderwerp af, doordat ze beginnen te praten over hetgeen zij de vorige dag op het Jeugdwerk hebben geleerd.

Toen lazen we nog wat uit de Bijbel en zeiden het betreffende Schriftgedeelte samen op. Vervolgens lieten we hun een nieuwe tabel zien die wij hadden gemaakt. Bij de namen van de meisjes zoals die daarop vermeld stonden, hadden we ruimten opengelaten voor de zeven dagen van de week. In deze open ruimten noteren wij dan telkens hun dagtaken. Als ze hun taak volbracht hebben, wordt er een ster doorheen getekend. Tot dusver is dit voor hen een leuk idee dat het goed „doet“.

Nadat we die tabel dus hadden laten zien, kregen we de traktaties, hetgeen niet best afliep, daar de kleine helpstertjes struikelden en alle drinkglazen omvielen, maar toch hebben we het gevoel dat de kinderen op een avond als deze kunnen leren hoe ze zich in gezelschap moeten gedragen.

Voor ons bestaat de ware maatstaf voor de gezinsavond niet hierin dat alles vlot verloopt of hoe oplettend de kinderen wel lijken, maar in hoeverre ze het geleerde onthouden en proberen na te komen. Wat ons vooral is opgevallen is: hoe eenvoudiger en informeler de lessen zijn, des te beter worden ze geleerd. Als deze kleine kinderen de hele dag op school en op het Jeugdwerk hebben gezeten, willen ze thuis graag een beetje ontspanning genieten en plezier hebben.

Wij hebben geholpen

vervolg bladzijde 81

ten volle en objectief te beantwoorden, maar één van onze zoons, die nu op zending is, heeft de waarde ervan als volgt samengevat:

„Voor mij is de gezinsraad altijd een gelegenheid geweest waarbij plannen werden gemaakt en wij ons een bepaald doel voor ogen stelden. Het is als het ware een klankbord voor de weergave van gezinsproble-

men zowel als voor prettige gebeurtenissen thuis. Ik heb altijd van de gezinsraad genoten, omdat daarbij elk lid van het gezin de kans krijgt zich uit te spreken en zijn gevoelens kenbaar te maken. Het is daarom zo waardevol omdat de ouders hierdoor te weten komen wat er zoal in hun kinderen omgaat en bovendien krijgen de gezinsleden hiermede een indruk van wat er gebeurt in het leven van hun ouders. De kinderen krijgen zodoende de kans om het hunne bij te dragen tot de beslissingen die men als gezin moet nemen en daarmede

ondervinding op te doen voor de beslissingen die ze zelf zullen moeten nemen.“

Mijn vrouw geeft ook een opsomming van de verdiensten van de gezinsraad bij ons thuis en zegt ervan: „Het wil mij toeschijnen, dat onze moeilijkheden slechts zijn toegenomen toen we het ‚te druk‘ kregen voor het houden van geregelde bijeenkomsten en dat de zorgen van ons gezin zijn verminderd naarmate we verstandiger zijn geworden in het gebruiken van de gezinsraad en het persoonlijk overleg met onze kinderen.“

Voor bisschoppen en gemeentepresidenten

Bisschop, wat mankeert de jongelui in onze wijk toch?

HET PROBLEEM: Die feestavond had een luisterrijk hoogtepunt moeten worden in het winterprogramma van de O.O.V. — dat was althans de bedoeling geweest. Hoewel de avond met name voor de tieners bedoeld was, toch zou er zoveel te doen zijn — overvloed van eten en drinken en een heleboel ruimte — dat de bisschop het echt wel een goed idee had gevonden toen er iemand had voorgesteld, ook de jonggehuwden uit te nodigen.

Later zou hij zich maar al te duidelijk en pijnlijk het verslag herinneren, dat zijn raadgever had uitgebracht na die eerste vergadering met de O.O.V.-ambtenaren. De bisschop had goed onthouden hoe geruststellend en echtgenoeglijk de stem van de raadgever had geklonken, toen hij rapporteerde:

„Heus, bisschop, voor deze ene keer was iedereen het met alles eens! Ik kon er niet over uit, maar ik geloof dat het komt doordat we al lang over tijd zijn met een echt mooi feest voor die jongelui; iedereen ziet in hoe nodig ze dit hebben en is verlangend om eraan mee te werken.“

„U weet hoe ik de laatste tijd was teleurgesteld over enkele van onze broeders — altijd een smoesje bij de hand om op de achtergrond te blijven, altijd alle voorbereidingen aan de zusters overlatend en alleen bereid taken te vervullen die het presidentschap hen opdraagt. He heeft mij

altijd dwars gezeten, dat de broeders hun leiderschap als priesterschapsdragers niet meer deden gelden.“

Hierover had de bisschop zo zijn eigen gedachten, want wat de raadgever zei was maar al te waar. Heel duidelijk zag hij vele verschillen tussen het presidentschap van de O.O.V. en het superintendentschap, althans in zijn wijk. Beide organisaties waren gewillig genoeg; hij had enige van zijn flinkste leiders geroepen om op die posten werkzaam te zijn, maar de zusters hielden hun voorbereidingsvergaderingen overdag en zij schenen meer tijd te hebben dan de broeders. Dientengevolge hadden zij van lieverlede meestal het initiatief genomen bij het gecombineerde programma en de broeders hadden al gauw ontdekt hoe geriefelijk het was om alleen maar datgene te doen wat er van hen gevraagd werd.

Hij wist heel goed dat het nodig was de priesterschap weer op gelijke voet te krijgen en was stellig van plan er iets aan te doen, maar nu lag die grote feestavond in het verschiet en hij was al heel blij met de strijdlustige bereidwilligheid, waarmee de broeders gehoor hadden gegeven aan de oproep tot samenwerking.

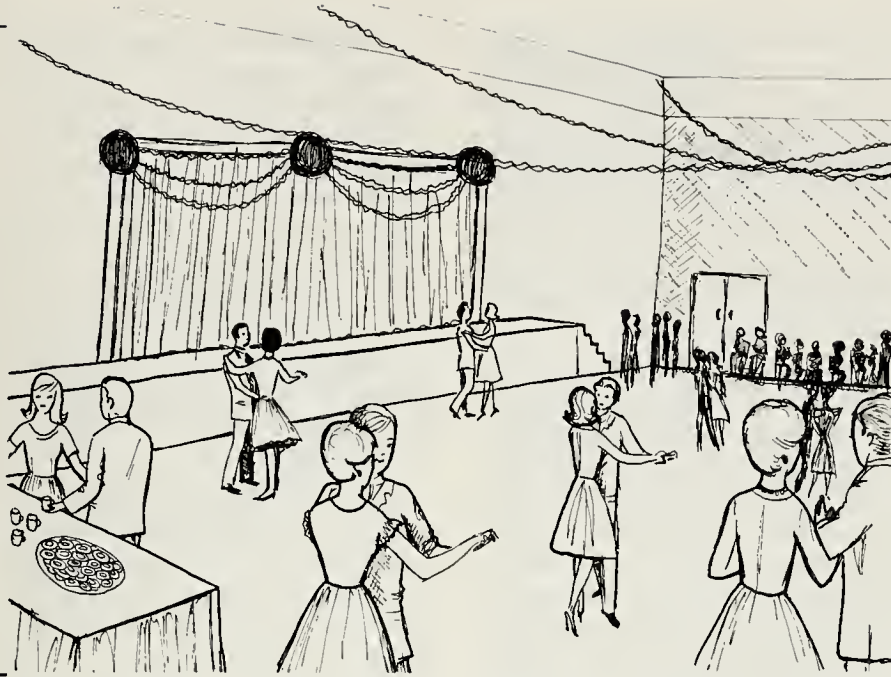
De raadgever had verder nog gezegd: „Die vergadering die we zo juist hebben gehouden, was in één woord af: er was zo'n enthousiasme, er waren nieuwe ideeën... ja, zelfs

broeder Boyden kwam een beetje tot leven, begon er plezier in te krijgen en bracht een paar eersteklas-ideeën van zichzelf naar voren. Ik durf wel zwart op wit te verklaren dat dit de mooiste avond moet worden die wij ooit voor onze jongelui op touw hebben gezet.“

Ja inderdaad, peinsde de bisschop later, iedereen had begrepen waar het om ging en was er warm voorgelopen. De leiders van de O.O.V. en hun feestcommissie hadden hun plannen met zoveel animo uitgewerkt, dat het iedereen plotseling een unieke gelegenheid begon toe te schijnen om de overige gemeenteleden te tonen wat voor prachtige dingen men kon doen en hoe hoog het peil was dat kon worden bereikt bij het verschaffen van ontspanning aan de jongelui.

Deze vurige bezieling om er een geslaagd feest van te maken, werkte ook aanstekelijk op de bisschop: het bedrag dat voor de versieringen beschikbaar was gesteld, werd verdubbeld; het oorspronkelijke plan om alleen oliebollen en chocolademelk te serveren, had men laten varen ten gunste van een uitgebreider menu, dat aanzienlijke kosten en voorbereidselen met zich meebracht.

„Waarom zouden we ook niet over de brug komen en voor die ene keer er eens een beetje geld tegenaan gooien om eens goed voor de dag te komen“, zo redeneerde de bisschop

VAN DE PRESIDERENDE BISSCHAP

met zijn raadgevers. „Laten wij onze tieners nu eens laten zien hoe we hen waarderen, hoeveel ze voor ons betekenen. Ze zijn het heus wel waard.“ En zo ging het maar door.

Hij huiverde nog als hij nu weer terugdacht aan die avond van het feest. Hij was immers opeens bezorgd geworden dat ze misschien niet genoeg hadden gedaan om het te doen slagen. Maar hij had met zijn ogen staan knippen en zijn adem ingehouden toen hij de feestzaal betrad. Hij was zo vertrouwd geraakt met die effen wanden en dat hooggewelfde plafond, dat hij eerst bijna niet kon geloven dat dit diezelfde zaal was. Versierd en opgetooid, had de zaal plotseling een glinsterend voorkomen gekregen en hij stond versteld dat dit alles met papier en klatergoud tot stand was gebracht, een weelde van gekleurde lampions — en heel wat werk. Ja, hij kon nu wel zien, dat de noeste vlijt van de feestcommissie een grandioze omlijsting voor dit feest had opgeleverd.

„Het omlaag brengen van het plafond door het te bekleden met gekleurde serpentes was een idee van broeder Boyden“, vertelde zijn raadgever hem. „Eigenlijk heeft het superintendentschap van de jongemannenafdeling de hele verantwoordelijkheid voor de versieringen op zich genomen. Zij hebben ze ontworpen en aangebracht. Vindt U ook niet dat het een verbazingwekkende gedaanteverwis-

seling is? Wat zullen die jongelui daar een plezier van hebben . . . ik zelf ten minste wel.“ Ja, ook de bisschop had er plezier in. Toen broeder Boyden vertelde hoe zijn commissie tot 2 uur 's nachts was gebleven om alles klaar te krijgen, kon de bisschop niet nalaten zijn arm om hem heen te slaan en te zeggen dat dit werkelijk een geval was van „enorme toewijding“. Hij had er nog aan toegevoegd: „Wacht maar eens tot onze jonge mensen dit allemaal te zien krijgen.“

Inderdaad, wacht maar eens. Dat hadden ze die avond immers gedaan, terwijl ze hier en daar in met zichzelf verlegen kleine groepjes bij elkaar hadden gestaan in die kolossale, fraai versierde zaal. De O.O.V.-bestuursleden en -leraars, de leden van de bisschop en de overige volwassenen die er bij betrokken waren — ze hadden gewacht, maar de tieners waren niet komen opdagen en ze hadden tevergeefs gewacht. Er waren er wel een paar gekomen, de vaste gasten, de voor 100% actieve jongelui, op wie je altijd kon rekenen, maar zelfs zij schenen zich niet op hun gemak te voelen op de bijkans lege dansvloer en daar de meesten schitterden door afwezigheid werd het een saai en lusteloos partijtje.

Toen het laat begon te worden, informeerde de bisschop op kiese wijze of er misschien een volleybalwedstrijd van de middelbare school werd gehou-

den. Nee, dit hadden ze zeer zorgvuldig nagegaan en die mogelijkheid was uitgesloten. Werd er soms elders nog een bal gegeven? Ook niet. Er scheen geen aanwijsbare reden voor de karige opkomst te zijn.

Tegen het einde van de avond begon het gemompel van een groepje O.O.V.-ambtenaren tot hem door te dringen, die zich afvroegen: „Wat mankeert de jongelui van deze wijk toch? Wij doen al deze moeite voor hen en zij nemen nog niet eens de moeite om hier naar toe te komen.“

Het was een sombere avond. De bisschop trachtte de keuken te ontlopen, maar één van de zusters kwam op hem toegesnelde terwijl hij in de richting van de deur trachtte uit te wijken. „Bisschop, ik zou gewoonweg niet weten wat we nu met al dat eten moeten doen. Gunst, als ik toch eens bedenk wat een tijd het gekost heeft om al die taartjes klaar te maken . . . en dan al die liters eigengemaakt roomijs! Wat mankeert de jongelui van deze wijk toch?“ Hij was geprikkeld geweest omdat zij diezelfde vraag nog eens herhaalde, maar later, toen hij op de rand van zijn bed zat, met één schoen in zijn hand, betrapte hij zichzelf erop, dat hij zich ook nogmaals afvroeg: Ja, wát mankeerde de jongelui in zijn wijk nu eigenlijk?

DE OPLOSSING: Het antwoord op die vraag vond de bisschop het

daaropvolgende weekend en het trof hem als een donderslag uit heldere hemel. Toen hij te weten kwam, dat de andere wijk bezig was een soortgelijke feestavond te organiseren, voelde hij even een oprechte opwelling van medelijden door zich heentrekken bij de gedachte aan de tragische afloop die ook hun wel te wachten zou staan. Toch maakte hij die avond een omweg om eens langs het wijkgebouw te rijden en was lichtelijk verwonderd over het aantal auto's die buiten geparkeerd stonden. Hij kon der verleiding dan ook niet weerstaan om ook even binnen een kijkje te gaan nemen en was verbluft door wat hij daar zag. Niet alleen was dezelfde ontspanningszaal, die de vorige week zo goed als leeg was gebleven, nu geheel gevuld met een menigte vrolijk dooreenkrioelende jonge mensen. Nog erger was het onder de jolige schare enige leden van zijn eigen wijk te herkennen. Hij voelde zich te weinig op zijn gemak om naar binnen te gaan, maar vanaf de deur van de feestzaal kon hij met zijn kritisch opmerkingsvermogen wel zien hoe weinig smaakvol de versieringen waren en voor de consumptietafel trok hij geringschattend de neus op: warme chocolademelk en oliebolletjes!

Toen hij ten slotte de volgende zondag op een rustig moment de andere bisschop te pakken kreeg, was hij al in een heel wat mildere stemming. Het was dus nu wel duidelijk gebleken, dat de jongelui uit zijn wijk niets mankeerde, maar dat er iets moest haperen aan zijn eigen wijkbestuur, aan hemzelf! Hij was nu murw genoeg om uit te zoeken, waar het onderscheid nu eigenlijk lag.

Bisschop Tingy glimlachte en leunde achterover in zijn stoel. Ja, die feestavond voor de jeugd was een groot succes geweest. Wat het gekost had? Minder dan gewoonlijk. Ten slotte was die versiering niets bijzonders geweest en de consumpties hadden helemaal niets gekost. Om de waarheid te zeggen, waren de oliebolletjes door verschillende groepen meisjes thuis gebakken en weer een ander groepje had de chocolademelk meegebracht.

„Ik geef toe dat die versieringen niet zoveel zaaks waren, dat weet u

ook wel“, zei bisschop Tingy, „maar die kinderen hebben zich reusachtig vermaakt bij het ophangen van dat spul. Ik geloof dat ze aan de vooravond van het feest nog de meeste pret hebben gehad. Er moeten zo'n twintig of dertig jongelui mee bezig zijn geweest. Er kwamen zelfs een paar mensen van uw wijk om mee te helpen.“

Hier begon onze bisschop bij zijn onderzoek dus tot de kern van de zaak door te dringen, en hier kwam hij tot de ontdekking, dat die tweede feestavond niet zo maar voor de jongelui was georganiseerd, maar door de jongeren zelf. In hun voorbereidingscomité hadden ook wel een paar volwassenen zitting gehad, maar deze oudere leiders waren alleen als adviseurs opgetreden en hun was uitdrukkelijk aangeraden, dat zij de jeugd het werk niet uit handen mochten nemen of hun ideeën in de schaduw mochten stellen.

Hij kwam met verbazing tot de ontdekking, dat de meeste beslissingen — en alle taken en verplichtingen — door de jeugdige leiders zelf overgenomen en afgehandeld waren.

„Eigenlijk“, zei de glimlachende bisschop tegenover hem, „hadden wij het gebouw eerst een week eerder gereserveerd voor het houden van die feestavond, maar de jongelui hebben ons dit afgeraden. Ze wezen erop, dat de middelbare school de daarop volgende week een reeks zesmaandelijks repetities gaf en ze rekenden erop, dat de meeste jongelui tijdens het oorspronkelijk door ons bepaalde weekend wel zouden willen studeren. Zij waren het ook die hadden bepaald, dat wij de volgende vrijdag wel iedereen in de stemming zouden aantreffen om het einde van de repetities en de tentamens feestelijk te vieren en ze hadden gelijk gekregen. Ik was erg verbaasd te horen dat u die vroegere datum had gekozen.“

Broeder Tingy ging echter nog voort. Hij was verrukt over de nieuwe activiteitencommissie van jeugdige Aäronische Priesterschapsdragers in zijn wijk, want deze commissie, verklaarde hij, was de groep die in eerste instantie het feest had georganiseerd.

„Wel, toen één van de ouderen het denkbeeld opperde dat wij de jonggehuwden met de tieners zouden laten meedoen, werd dit idee door de aanwezige jongens met verontwaardiging begroet, maar de secretaris van het priesterschapsquorum heeft het toch netjes voor ons geformuleerd. Hij zei, dat als wij er werkelijk een enorm succes mee wilden boeken, wij het feest dan alleen tot de tieners moesten beperken. En hij had beslist wel gelijk.“ De bisschop grijnsde breed terwijl hij vertrouwelijk vervolgde:

„Weet U, ik was echt trots op hem, dat hij zo zijn woordje dorst te doen, waardoor wij ons voordeel konden doen met het standpunt van de jongelui. Het wordt zeker nog eens een uitstekend leider, die jongen... en, U kunt het geloven of niet, maar ik kan me niet herinneren dat zijn familie ooit in de kerk is gekomen. Wis en waarachtig, ik ben meer dan tevreden over onze jonge mensen, het zijn de fijnste leden van de Kerk!“

Indianen in Guatemala

vervolg bladzijde 77

pingen tellende ruïnes van het terras van Tikal, diep in de Peten-wildernis en de massieve monolieten of kalenderstenen van Quirigua bij de grens van Honduras vindt men honderden stilzwijgende herinneringen aan een voorbije beschaving.

In tegenstelling tot het moderne snelverkeer in Guatemala City zijn er honderden kleine indiaanse dorpjes, waar de normen voor kleding, werkwijzen en godsdienst door tradities worden bepaald. Van de vier miljoen inwoners van Guatemala is 56% van zuiver Lamanitisch bloed, waarvan de meerderheid geen Spaans spreekt; wat de officiële voertaal is, maar één van de 20 indiaanse dialecten, overblijfselen van de oude Mayataal.

De zendelingen hebben pas 15 jaar geleden dit gebied voor het zendingswerk ontsloten, waarbij zij vele volbloed-Indianen doopten en aldus de grondslag legden voor de vier indiaanse gemeenten die de zending er tegenwoordig telt.

De macht van de priesterschapdrager

Wat nu volgt is een antwoord op een schrijven van een nauwlettend lezer van de Ster die zijn vrees uitsprak dat een bepaalde zin in het artikel van Elder Kimball „Tragedie of bestemming“ niet goed zou worden begrepen en wel nadere toelichting zou behoeven.

Genoemde brief luidt als volgt:

„In de Ster van januari 1967 komt op bladzijde 23 eerste kolom onderaan de volgende zinsnede voor.

„De macht van het priesterschap is onbeperkt, maar God heeft op ieder van ons wijselijk zekere beperkingen gelegd. Ik kan de macht van het priesterschap ontwikkelen naarmate ik mijn leven volmaakter maak. Ik ben dankbaar dat ik, zelfs door het priesterschap, niet alle zieken kan genezen. Ik zou misschien mensen genezen die moesten sterven, mensen uit hun lijden verlossen, die lijden moesten.

Ik vrees dat ik Gods bedoelingen zou doorkruisen.“

Geachte Broeders, ik vrees dat genoemde zinsnede door sommige broeders en zusters wellicht in die geest kan worden opgevat, alsof het priesterschap slechts van zeer ondergeschikte aard is en het, uit vrees Gods bedoelingen te zullen doorkruisen, liever niet meer aangewend te zien voor zalving ter genezing van zieken, maar als fatalisten zijnde rustig Gods genade of ongenade afwachten, zonder meer te beseffen dat het priesterschap juist het gezag en de macht van God impliceert en de mensen gegeven om voor Hem het werk op aarde te verrichten.

Trouwens, afgescheiden van het bovenvermelde, zou ik het nog moeilijk kunnen indenken, dat er gesproken kan worden van Gods bedoelingen te doorkruisen, indien God ons het priesterschap met onbeperkte macht zou hebben gegeven.

Zou het in verband met al het vorenstaande geen aanbeveling verdienen een en ander in de volgende „De Ster“ alsnog toe te lichten?

P.S. Ter nadere verduidelijking van de bedoeling van deze brief wil ik, schoon wellicht ten overvloede, nog even zeggen dat men m.i. in het geheel niet hoeft te vrezen, bij de uitoefening van het heilige priesterschap al dan niet met onbeperkte macht bekleed, Gods bedoelingen te zullen doorkruisen, vermits alle beschikkingen toch uiteindelijk bij God berusten.“ Tot zo ver de brief van de lezer.

De bedoeling van de schrijver is, ons duidelijk te maken, dat wij eigenlijk blij mogen zijn dat God Zijn priesterschapdragers in dit sterfelijk leven de priesterlijke macht niet in onbeperkte mate heeft geschonken. Die verantwoordelijkheid zou veel te groot zijn en door ons niet kunnen worden gedragen, want de wijsheid der wijsten, de intelligentie der intelligenten onder ons en het verstand der verstandigsten zijn daar veel te gering voor. Daarom is de leiding van de Heilige Geest voor de priesterschapdrager in functie absoluut onmisbaar. Een en ander doet de schrijver in zijn artikel dan ook duidelijk uitkomen. Het zuiver theoretische doch in dit leven onbestaanbare geval van onbegrensde priesterlijke macht, dat de schrijver een ogenblik stelt, zou inderdaad bij de drager van zulk een onvoorstelbaar grote macht de vrees kunnen doen ontstaan dat hij Gods bedoelingen zou kunnen doorkruisen. Hem is dan immers niets meer onmogelijk! Maar aangezien zulk een geval onbestaanbaar is in dit leven, behoeft, zoals de lezer zelf ook zegt niet te worden gevreesd dat dit onder de bestaande omstandigheden zal kunnen geschieden. Wij kunnen dit dus verder wel buiten beschouwing laten. God geeft Zijn priesterschapdragers niet meer macht dan zij kunnen dragen en in zulk een mate, dat van doorkruising van Gods bedoelingen nooit sprake kan zijn.

Ik kan de vrees van de briefschrijver dat sommigen nu het priesterschap van zeer ondergeschikte aard zullen zien, enz. niet delen. Integendeel: de schrijver heeft ons duidelijk gemaakt dat wij wel met priesterschapdragers, d.w.z. met goddelijke macht beklede mannen te maken hebben, doch niet uit het oog moeten verliezen dat zij als zodanig nog onvolmaakte zielen zijn en daardoor afhankelijk van de leiding van de Heilige Geest, Die in alle licht en waarheid leidt.

Voor het zich overgeven daaraan is een groot geloof nodig, van de drager en van degeen die zijn bijstand inroept.

„En verder zal het geschieden, dat hij die geloof in Mij heeft om te worden genezen en niet is aangewezen om te sterven, zal worden genezen.

Het is het geloof waar het op aankomt en dat is de praktijk van het leven.

A. D. J.

„Geen andere Naam“

Toespraak van Raadgeefster Marianne C. Sharp, uitgesproken tijdens de algemene zitting van de Z.H.V. op de Algemene Jaarlijkse Conferentie van 28 september 1966

Tijdens een driemaandelijks conferentie werd ik in de afgelopen zomer ten zeerste getroffen door een verklaring die werd afgelegd door een zendingspresident. Hij zei dat driekwart van de bekeerlingen die in zijn zending gemaakt werden zeiden, dat zij al wisten dat het Evangelie de waarheid was toen zij het voor de eerste maal hoorden.

Bij het overpeinzen hiervan zijn vele gedachten door mijn hoofd gegaan. Ik dacht aan het getuigenis dat de zendingen bezitten en hun woorden van waarheid die de harten van vreemdelingen hadden doorboord, in vereniging met het licht van Christus dat aan ieder mens is geschonken en die zo langs onnaspeurlijke weg een getuigenis tot stand hadden gebracht. Dit heeft voor mij heel veel betekend in deze dagen waarin mensen verklaren dat God dood is.

Ik dacht ook aan de woorden: „Wie veel heeft ontvangen, van die zal veel worden geëist.“ Ik dacht aan de woorden die in 1842 door de Profeet Joseph Smith tot de leden van de Zusters Hulpvereniging werden gesproken, namelijk: „Na dit onderricht te hebben ontvangen, zult gij verantwoordelijk worden gehouden voor uw eigen zonden.“ Ik dacht aan de zware verantwoordelijkheid die rust op de leden van de Z.H.V. om met kracht te getuigen van hun kennis dat God leeft en dat Jezus de Christus is.

Ik ben van mening dat een ieder van ons persoonlijk als Z.H.V.-lid de hand in eigen boezem moet steken om zich ervan te overtuigen hoe sterk

haar getuigenis feitelijk is en dan moet bidden, studeren en dingen tot stand moet brengen waardoor dit gestadig sterker wordt. Sommigen onder ons, die bekeerlingen tot de Kerk zijn, weten hoeveel ze hebben moeten worstelen en opofferen om een getuigenis te verkrijgen. Anderen die in de Kerk geboren zijn weten ook wat zij voor hun getuigenis hebben moeten doen en weer anderen schijnen hun getuigenis met zich te hebben meegebracht uit het voorsterfelijke leven. Wij kunnen niet met zekerheid zeggen waarom het voor de één gemakkelijker is een getuigenis te verkrijgen dan voor de ander — dat weet de Here alleen — maar wij weten wel dat ieder lid van de Z.H.V. door middel van de ons geschonken vrije wil, verplicht is voor haar eigen zaligheid te zorgen, zoals de profeet heeft gezegd, en een ieder van ons moet een getuigenis van het Evangelie zien te verkrijgen en het dan sterk houden als zij verhoging wil ontvangen.

Waaruit bestaat nu dit getuigenis? Het is de wetenschap dat God onze Vader is en dat Jezus Christus, Zijn Zoon, zowel in het geestenrijk als in deze wereld, de Christus is, onze Verlosser en onze Voorspraak bij de Vader. Het getuigenis van de waarachtigheid van dit Evangelie is een toevoeging tot deze kennis.

Met elke vezel van ons wezen moeten wij weten hoe waarachtig deze woorden van de Heiland zijn: „Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij.“ (Joh. 14:6.)

Men hoort sommige vrouwen wel eens zeggen: „O, ik wou maar dat ik in de dagen van de Heiland had geleefd! Als ik Hem had gezien en de wonderen die Hij verrichtte met eigen ogen had aanschouwd, dan zou het gemakkelijk zijn geweest om in Hem te geloven.“

In het afgelopen voorjaar heeft Zuster Spafford een belangrijke opdracht vervuld, waarvoor zij een wereldreis heeft moeten maken. Bij het uitbrengen van een verslag inzake haar bevindingen dienaangaande heeft zij een zeer veelzeggende uitspraak gedaan toen ze zei: „Er gebeuren heden ten dage wonderen en het grootste wonder is wel hoe het Evangelie de mensen verandert.“

Een vrouw die in deze tijd leeft kan van ditzelfde wonder getuige zijn en het zelf ondervinden, evenzeer als zij dat gekund zou hebben toen de Zaligmaker op aarde was, namelijk het wonder van de verandering van haar eigen ziel, door deze te vervullen van de wetenschap dat Jezus de Christus is. Deze kennis is niet statisch, ze blijft zichzelf niet gelijk, maar groeit of verkwijnt.

De tijd staat mij niet toe alle eigenschappen op te noemen die wij als Mormoonse vrouwen moeten aankweken als wij ons getuigenis willen doen groeien en toenemen, maar ik zal er slechts enkele vermelden. Deze kenmerkende eigenschappen zijn onder andere door de Heiland Zelf in de Schriften voor ons afgeschilderd. De hedendaagse profeten sporen ons voortdurend aan om deze dingen

Wat betekent de Z.H.V. voor de vrouw die een Heilige der Laatste Dagen is?

thans na te leven, in deze tijd. Een Mormoonse vrouw dan, moet net zo'n groot geloof aankweken als die Griekse vrouw had, toen Jezus haar toezegde: „O vrouw! groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt.“ (Matth. 15:28.)

Een Mormoonse vrouw moet opofferingsgezind zijn, daar Jezus heeft vermaand: „Niemand, die zijn hand aan den ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods.“ (Luk. 9:62.)

Een Mormoonse vrouw moet een inzicht hebben in het wezen van ware grootheid, want „zowie dan zichzelf zal vernederen, gelijk dit kindeken, deze is de meeste in het Koninkrijk der hemelen.“ (Matth. 18:4.)

Een Mormoonse vrouw moet streven naar veredeling van haar eigen innerlijke beschaving; zij moet erop uit zijn haar leven te verrijken met een verhoogde waardering voor de schoonheid van de schepping en bedacht zijn op haar eigen plicht om schoonheid om zich heen te scheppen. „Geef haar van de vrucht harer handen, en laat haar werken haar prijzen in de poorten.“ (Spreuken 31:31.)

Een Mormoonse vrouw moet liefde bezitten. „Die niet liefheeft, die heeft God niet gekend, want God is liefde.“ (1 Joh. 4:8.)

Een Mormoonse vrouw moet het leven van de Heiland bestuderen. Bij haar streven naar vermeerdering van haar liefde tot Hem, leest ze dan: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.“ (Joh. 14:15.)

„Bewaart Mijn geboden“ — slechts drie woorden, maar hoe moeilijk zijn deze na te komen! Hoe zwaar valt het ons soms om liefde te betrachten

De Zusters Hulpvereniging is een veelbelovende naam voor een onderorganisatie in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De eerste indruk die deze benaming oproept is allicht, dat de leden van deze vereniging, zoals het woord „hulp“ suggereert, uitgaan om hun hulp te verlenen aan zieken, zwakken en in moeilijkheden verkerende medezusters; zoals huishoudelijk werk te verrichten in gezinnen waar de moeder ziek is, kinderoppas, helpen de problemen, wanneer die zich voordoen, op te lossen met liefde en wijsheid.

Zij nemen de zorg op zich om bij toerbeurten, dus afwisselend de avondmaalsafwas te verzorgen, en in vele gemeenten is het schoonhouden der Kerk ook hun taak.

Als huisbezoeksters verrichten zij een wel zeer belangrijke opdracht. Kortom dus „hulp“ naar buiten uit.

Maar even belangrijk als deze „hulp naar buiten uit“ is voor de gevende en ontvangende partij, is dit evenzeer het geval met „de hulp van binnenuit.“

Want voordat we in staat zijn iets te geven moeten we eerst iets bezitten, ons eigen gemaakt hebben, iets geleerd hebben, wat we daarna aan anderen kunnen doorgeven. Wanneer we niet eerst zelf hebben geleerd een japon te naaien, kunnen we dit onmogelijk aan een andere zuster leren. Daarom is het zo van eminent belang wat wij in de Z.H.V. kunnen leren.

We kunnen leren dankbaar te zijn voor de leraressen die zich zoveel tijd en moeite getroosten om ons de lessen uit de leggen, zodat we kunnen groeien, en misschien eens zelf worden geroepen om les te geven, en weer anderen te helpen groeien.

Want wijs is de vrouw, die zich versterkt om de wisselvalligheden des levens te overwinnen door haar kennis van de Schriften.

Dankbaar ook zullen we zijn voor de Pre-

sidente en haar bestuur die veel tijd, liefde en zorgen aan ons besteden.

Ook hier wordt dus van binnenuit in het bijzonder veel „hulp“ verleend door iedere zuster, aan iedere zuster, want door goed te luisteren en belangstelling te tonen, helpen en inspireren we de leszuster haar taak goed te volbrengen.

Door gehoorzaamheid aan en gewilligheid te betonen jegens het bestuur, wanneer dat ons bepaalde taken verzoekt te volbrengen, kunnen we overal hulp brengen. De hulp die misschien de meeste moeite kost is helpen en leren problemen op te lossen die, zoals in de meeste groeperingen, dus ook in de Z.H.V. voorkomen. Problemen vermijden is niet altijd mogelijk. Het is heel normaal, dat er soms problemen rijzen, maar zij kunnen tot onze ontwikkeling worden aangewend.

Problemen ontwijken is dom, want deze geven ons de gelegenheid om ze met onze uiterste kracht, kennis en vaardigheid op te lossen.

Iemand die dit doet, zal ontdekken dat zijn persoonlijkheid zich ontplooit en hij daardoor groeit.

We kennen allen de woorden: we bidden om wijsheid en God zendt ons problemen om op te lossen.

Laten we dus nimmer onze problemen uit de weg gaan, maar ze trachten op te lossen, en daardoor wijzer en sterker te worden.

Het is waarlijk niet het belangrijkste wat onze problemen zijn, maar hoe wij ze helpen oplossen.

Zo kunnen we dan in de Z.H.V. hulp ontvangen en hulp geven, en mogen een hulp zijn voor Gods Priesterschap op Aarde, onder wiens leiding wij mogen werken in Zijn wijngaard.

Alzo doende hopen we de naam „Zusters Hulpvereniging“ eer aan te doen en dat we allen de ons geboden kansen en hulp in de Z.H.V. zullen benutten, en in toepassing te brengen, is mijn ernstig gebed.

A. Pen-Kerkhoven

in onze verhouding tot anderen, hoeveel moeite kost het ons om geduldig, begrijpend en gehoorzaam te zijn. Hoe gemakkelijk zijn we gekwetst in onze gevoelens, voelen wij ons miskend en onrechtvaardig behandeld. Verdriet, pijn en leed wordt dan ons deel.

De rots waarop ieder Mormoonse vrouw moet staan om de bekommernissen van deze wereld te boven te komen is de kracht van haar eigen getuigenis. „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” (Joh. 3:16.)

Jezus Christus had ons zo lief, dat Hij de zonden der wereld op zich nam en in doodsangst in de hof van Gethsémané Zijn Vader aanriep, zoals President Clark het uitdrukte „om hulp en bijstand in de vervulling van Zijn zending, namelijk het teweegbrengen van de grote verzoening voor de val van Adam,” (On the way to Immortality and Eternal Life, blz. 21.) „en Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.” (Luk. 22:44.)

Geen wonder dat wij alleen als voorwerp van onze liefde en aanbeding mogen laten gelden Jezus Christus, de Zoon van God, onze Zaligmaker, „want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.” (Hand. 4:12.)

Ik voel mij gedrongen mijn ziel te doorzoeken om na te gaan hoezeer ik de Heiland liefheb, in hoeverre mijn denken en doen wordt geleid door gehoorzaamheid aan Zijn geboden en hoe ver ik nog af sta van het naleven van de twee grote geboden.

Ik ben erkentelijk voor hetgeen de Zusters Hulpvereniging in mijn leven heeft betekend en voor de hulp die ik op deze wijze heb ontvangen bij het vergroten van mijn talenten, het verruimen van mijn kennis en het versterken van mijn getuigenis.

Ik weet dat onze Hemelse Vader een liefhebbend, barmhartig Vader is, Die ons allen even liefheeft, want Hij is geen aannemer des persoons.

Ik weet dat Jezus Christus Zijn Zoon is en dat Hij onze Verlosser en Zaligmaker is.

Ik weet dat het Evangelie werd hersteld door middel van de Profeet Joseph Smith en dat President McKay heden ten dage de profeet des Heren is.

Ik dank de Here voor mijn getuigenis, wat de kostbaarste gave is die Hij mij hier op aarde heeft geschonken.

Ik bid dat wij allen als Mormoonse vrouwen ons eigen hart mogen onderzoeken en onophoudelijk mogen streven naar vermeerdering van ons getuigenis, dat de bron is van ons leven.

Waarin schuilt het geheim?
vervolg
bladzijde 73

niet zo maar opeens. Laat mij nog een enkel voorbeeld hiervan onder uw aandacht brengen.

Na de spijziging der vijfduizend, stak de Heiland die onstuimige zee over naar Kapernaüm. Enigen uit die vijfduizend mensen trokken langs de noordelijke oever van het meer eveneens naar Kapernaüm om Hem de volgende dag aldaar te ontmoeten. Toen hield Hij in die plaats een meesterlijke redevoering, waarin Hij tot der verzamelde menigte zei: „Gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt.” (Zie Joh. 6:26.) Het wonder hadden zij wel gezien, maar iets dat van een nog veel diepere betekenis was, hadden zij gemist.

Daarna gaf Jezus die opmerkelijke toespraak over het brood des levens, maar zij konden de symboliek hiervan niet begrijpen en begonnen Hem te verlaten. Zij die Hem gevolgd waren wandelden niet langer met Hem en keerden Hem de rug toe. Ten slotte bleven alleen de twaalf over, tot wie Hij zei: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?” (Joh. 6:67.) Petrus, de impulsieve leider, de praktische en betrouwbare woordvoerder van de discipelen, zei tot Hem: „Heere, tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens. En wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.”

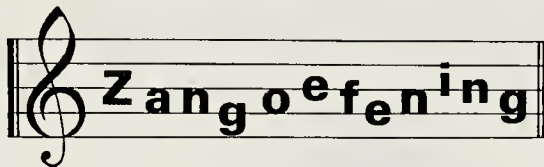
(Joh. 6:68 en 69.) Als ik dit lees, blijf ik altijd even staan bij de woorden „geloofd” en „bekend”, omdat ik denk dat Petrus het ook zo gezegd heeft.

Toen nam Jezus de discipelen mee uit Kapernaüm en ging de naburige bergen in om hen verder te onderrichten en terwijl Hij gedurende die week daarboven met hen was, moet het geweest zijn dat Hij hun de vraag stelde: „Wie zeggen de mensen dat Ik ben?” (Matth. 16:13.) Zij antwoordden en zeiden: „Sommigen zeggen dat Gij Elias zijt of Jeremia en weer anderen zeggen Johannes de Doper.” (Zie Matth. 16:14.) Toen zei Hij: „Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?” Zonder aarzeling antwoordde Petrus: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.” (Matth. 16:16.) „Gezegend zijt gij, Simon Bar-Jona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus (Petrus had immers dit getuigenis of deze openbaring van God ontvangen) en op deze rots (of petra) zal Ik Mijn gemeente (= Kerk) bouwen en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen.” (Matth. 16:17 en 18.)

Inspiratie, openbaring aan de ziel van de enkeling, dat is de rots waarop een getuigenis moet worden gebouwd en er is geen sterveling die dit niet verkrijgen kan, als hij zich maar aan die wetten wil onderwerpen en een rein leven wil leiden, waardoor hij de Heilige Geest toestaat dat getuigenis aan hem te verlenen. Zo zij he met een ieder van u die ernstig naar de waarheid zoekt.

ZONDAGSSCHOOL

Lied 23 uit de bundel „Heilige Lofzangen“, „Welkom, welkom, sabbatmorgen“.

Auteur: R. B. Baird; componist: Ebenezer Beesley.

Robert Bell Baird werd in 1855 te Glasgow in Schotland geboren. Omstreeks het jaar 1863 kwam hij naar Amerika en ging wonen in Willard, Utah. Niet lang daarna kwam Evan Stephens, schrijver en componist van vele andere Heilige Lofzangen, eveneens in Willard wonen. De twee jongemannen kenden elkaar ongetwijfeld goed, aangezien Evan Stephens zijn grote muzikale loopbaan daar aanving en broeder Baird leider was van het koor in de gemeente Willard. Hij gaf ook muziekles in de scholen van Willard.

Ebenezer Beesley werd in Oxfordshire, Engeland, geboren in 1840. In 1859 emigreerde hij naar Utah. Later is hij ruim negen jaar lang dirigent van het Salt Lake Tabernakelkoor geweest.

Wij hebben hier een lied uit de oude tijd, daterend uit de beginperiode van onze Zondagsscholen, toen deze alleen door kinderen werden bezocht en er in deze bijeenkomsten geen avondmaalsbediening plaatsvond.

De tekst van het lied geeft aan, dat wij dit elkaar in blijde stemming toezingen om elkaar te verwelkomen in de Zondagsschool, wat de beste plaats is waar wij op de zondagmorgen naar toe kunnen gaan. Hoewel de woorden dus niet rechtstreeks tot onze Hemelse Vader zijn gericht, mogen wij er wel eens aan worden herinnerd, dat wij ze voor het aan-

gezicht des Heren zingen, in Zijn bedehuis en op Zijn heilige dag.

Op dit lied zijn de suggesties van de Psalmdichter wel van toepassing, waar hij zegt: „Gij ganse aarde! juicht den Heere. Dient den Heere met blijdschap, komt voor Zijn aanschijn met vrolijk gezang.“ (Psalm 100: 1 en 2) en: „dat zijn gunstgenoten van vreugde opspringen . . . dat zij juichen . . .“ (Psalm 149: 5).

VOOR DE ZANGLEID(ST)ER EN DE ORGANIST(E).

Een nadere beschouwing van deze muziek brengt enkele interessante punten aan het licht. Het lied werd geschreven als een duet voor kinderen — jongens en meisjes — waarbij er van uitgegaan is, dat de jongensstemmen nog geen verandering hebben ondergaan. Het is dus niet de bedoeling dat het door een vierstemmig koor wordt gezongen of voor meerstemmige gemeentezang.

Laat in de eerste plaats nooit een altpartij door een man zingen, omdat een altpartij die een octaaf te laag wordt gezongen een onplezierig geluid geeft en niet muzikaal verantwoord is. Dit betekent dus, dat alle mannen òf de melodie moeten zingen òf de baspartij en deze laatste is in dit geval zeer weinig interessant (alles op één dreun!) terwijl de altpartij dus alleen voor de vrouwenstemmen bruikbaar is.

In de tweede plaats ligt de melodie tamelijk hoog, eigenlijk te hoog met onze tegenwoordig zo hoog-getimbreerde piano's en orgels. Het lied moet daarom een toonaard lager, namelijk in C worden getransponeerd: een prachtige opgave voor onze organisten! De resultaten zullen de moeite stellig lonen.

Ten derde moet u, als u werkelijk verlangend bent om dit „heilig juichen“ te bereiken, alle mannenstemmen de melodie laten meezingen, samen met de sopranen. Dit beginsel is door alle grote componisten begrepen en toegepast, waar zij hun goedaardigste gevoelens tot uitdrukking wilden brengen. Als Tsjaikowsky zijn krachtigste klanken wilde voortbrengen, hield hij zijn melodie drijvende door ze te laten zingen door de twee violen, een octaaf hoger door de eerste violen, en een octaaf lager door de cello's. Deze gelijktijdig in drie octaven gespeelde melodie geeft een verrukkelijk effect. Bij stukken die zijn geschreven voor een fanfarekorps wordt de melodie vaak niet alleen door de klarinetten en de trompetten op sopraanhoogte gespeeld, maar deze wordt dan tevens ondersteund door de tuba's en in sommige gevallen zelfs door de trombones, een octaaf lager natuurlijk. De resultaten hiervan zijn verrassend mooi.

Tegenwoordig schijnen de dames over het algemeen graag zachtjes te zingen naar het voorbeeld van de lief-tallige Annie Laurie, die een zachte, lage stem had. Dergelijke zachte stemmen produceren niet genoeg volume voor een verdienstelijke sopraanpartij. Als u dus bij het zingen van dit loflied een echt krachtig geluid wilt bereiken, zet de melodie dan in C en laat iedereen de eerste stem zingen. Laat het orgel daarbij de harmonisering laten horen. Er ligt kracht in deze eenstemmigheid en voor een machtige gemeentezang wordt dit „unisono“ verwezenlijkt door het zingen van één en dezelfde wijs in octaven.

— Alexander Schreiner.

Kleine kinderen willen graag iets leren — ze houden veel van onderzoeken, verkennen en ontdekken. Geef hun leiding bij het bestuderen van de wonderen der wereld, iedere week als

Hun handjes glijden in de uwe

DOOR ADDIE J. GILMORE

Voor leraars en leraressen van kleine kinderen is een zeldzame combinatie van drie kenmerkende eigenschappen die voor het leren van het grootste belang zijn, interessant, namelijk belangstelling, leergierigheid en oplettenheid. Deze worden doorgaans bij alle jonge kinderen in verschillende mate aangetroffen.

De belangstelling en de leergierig-

heid — de drang om iets te weten te komen en te doen — zijn wel aanwezig — die zijn de kinderen blijkbaar ingeboren en voor het gebruik gereed. De oplettenheid, het concentratievermogen, blijft daarbij echter een heel eind achter; de tijd gedurende welke een kind zijn aandacht op één punt gericht kan houden is ontstellend kort. De grote opgave is dus steeds dit con-

centratievermogen aan te kweken en te vergroten.

Hoe kunnen leraars en leraressen zich hierop instellen? Hoe kunnen zij bij de voorbereiding en inkleding van hun lessen zo te werk gaan, dat er rust heerst in de Zondagsschool, zodat het een plezierige aangelegenheid wordt, waarbij de kinderen in een eerbiedige sfeer werkelijk iets leren kunnen?

De leerkrachten kunnen er vaak wijzer door worden en deze problemen grotendeels oplossen door zichzelf te verplaatsen in de wereld van de kinderen. Dan bekijken zij de wereld met de ogen van een kind en trachten te weten te komen waar dit belang in stelt en waarmee het zich bezig houdt. Laat ons ter verkrijging van deze kennis eens letten op de kinderen als ze zo bezig zijn.

De kinderwereld.

Het wereldje van kleine kinderen is een verbazingwekkende en merkwaardige wereld. Voor hen is deze vol wonderen. Het is een plaats en een tijd om te onderzoeken, te verkennen en te ontdekken. Ze vallen er van de ene verbazing in de andere, het is een snelle opeenvolging van verrassingen, sensaties en opwindende gebeurtenissen die ze voor de eerste maal van hun leven meemaken.

De belangstelling is levendig. De drang om iets te leren en te doen is voortdurend aanwezig. Ze voelen zich sterk aangetrokken tot alles wat er om heen gebeurt en ze willen er meer van weten, zien, doen; ze willen alles in bezit nemen of er aan meedoen. Dit is de bevattelijkste leerleeftijd.

Kinderen zijn van nature actieve wezentjes. Ze hollen, springen, buitelen, duwen en klauteren. Hun ingeschapen bewegingsdrang drijft hen vrijwel voortdurend voort.

Deze kinderen zijn in de vormingsperiode van hun leven. Bij het bepalen van de inkleding van onze lessen en het vaststellen van de meest doeltreffende methoden om hen de nodige leiding te geven is het van het hoogste belang dat wij de kinderen kennen en begrijpen.

De voorbereiding van de les.

De eerste stap tot onze voorbereiding moet een gebed om leiding en

inspiratie zijn. De Heiland heeft gezegd:

Onderwijst ijverig en Mijn genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het Evangelie en in alle dingen, die tot het Koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen. (Leer en Verbonden 88: 78.)

Maak een schetsmatig ontwerp van de les. Laat u leiden door de beloften van dit Schriftgedeelte. Houd rekening met de behoeften van de kinderen en overweeg de strekking van de te brengen les.

Het concentratievermogen.

Het concentratievermogen is bij kleine kinderen als regel zeer beperkt; ze kunnen zich niet lang met één ding bezig houden. Uit wetenschappelijke studies die zijn gemaakt aan de Iowa State Universiteit¹⁾ kunnen wij leren dat het concentratievermogen of het vermogen om de aandacht bij iets te bepalen van binnenuit komt en niet van buitenaf. De duur van de concentratieperiode neemt toe met de leeftijd en naarmate het kind ervaring opdoet. De kinderen passen zich geleidelijk aan langere perioden van waarnemen en luisteren aan. President Hugh B. Brown heeft eens gezegd: „De Here neemt de mensen altijd zoals ze zijn en brengt ze er dan langzamerhand toe te worden zoals Hij hen graag wil hebben.“ Het leerproces zal worden versneld door het geduld, begrip, de belangstelling en de ontvankelijke instelling van volwassenen. Om de aandacht van een klas vast te houden en de duur van de oplettendheid der kinderen te verlengen, kunnen de volgende ideeën misschien van nut zijn:

1. Zorg voor alle benodigheden.

(a) Schep een hartelijke, ontvankelijke sfeer in de klas. Wees ontspannen!

(b) Zorg dat iedereen gemakkelijk zit, de ruimte heeft en zich op zijn gemak voelt.

(c) Zorg dat de kinderen elkaar niet zitten te verdringen. Houd de groepen klein, bijvoorbeeld 10 tot 12 kinderen.

(d) Overtuig u ervan dat ze allemaal kunnen zien en horen wat er gaande is.

(e) Houd de tijden dat de kinderen moeten luisteren, stilzitten en iets doen, met elkaar in evenwicht.

(f) Wees op uw hoede voor ongedurigheid en tekenen van vermoeidheid of eventuele ziekte.

(g) Luister naar de opmerkingen van de kinderen; beantwoord hun vragen en moedig ze aan te spreken.

(h) Zorg voor korte intermezzo's tussen de bedrijven door, zoals bijvoorbeeld een gedichtje, een liedje, of een staande rustoefening. Ga daarna weer door met de les.

(i) Speel af en toe eens een vingerspelletje — waarbij de kinderen met hun vingers laten zien hoe een konijntje rondspringt, een vogel vliegt, enz.

(j) Laat ze zo mogelijk een taak vervullen in de kerkdienst: bij de 2½ minuut-toespraakjes en de avondmaalsopzeggingen.

(k) Pobeer voor de verandering eens het „stille spelletje“ dat altijd gedaan wordt door Clare S. Mathews, directrice van de Memorial Nursery School in New York²⁾, als de kinderen rumoerig zijn. Zij laat de kinderen, zodra ze luidruchtig worden, zich even ontspannen en ieder voor zich bedenken hoe stil de dingen soms kunnen zijn. In een kring geschaard moeten ze dan om de beurt zachtjes zeggen:

Zo stil als de sneeuw valt,
Zo stil als de sneeuw smelt,
Zo stil als een goudvis zwemt,
Zo stil als een haasje springt,
Zo stil als een poesje loopt.

Wissel dit van tijd tot tijd ook eens af met toepasselijke zinnestjes als:

Zo stil als een kerkdienst,
Zo stil als wanneer iemandt bidt,
Zo stil als tijdens het Avondmaal.

2. Breng de les op verschillende manieren.

(a) Door een vertelling of een gesprek.

(b) Met behulp van het flanelbord.

(c) Met behulp van het schoolbord.

(d) Met behulp van een zandtafel.

(e) Met behulp van het gleufbord met figuurtjes.

(f) Met een caleidoscoop, lichtbeelden, dia's, e. d.

3. Visuele hulpmiddelen.

Kies deze met zorg uit. Ze verhogten het effect van de les en ondersteunen de uiteenzetting van de strek-

king van de les. Het juiste hulpmiddel op het juiste moment kan uw onder-richt veel kracht bijzetten.

(a) Plaatjes — hetzij uit de op het hoofdkantoor van de Kerk verkrijgbare pakketten, uit de wijk- of gemeentebibliotheek of uit persoonlijke verzamelingen. Als u kleine plaatjes gebruikt, kunt u deze op een stukje karton plakken.

(b) Voorwerpen, als steentjes, zand, schelpen, vruchten, noten, bloemen, voedingsmiddelen. Gebruik deze bij de bestudering van onderwerpen als „Deze mooie wereld“, „Voedsel dat goed voor ons is“, enz. Gebruik ook surprisepakketten.

(c) Mensen — bijvoorbeeld een moeder met een kindje — voor lessen over het gezinsleven, baby's, enz. — de bisschop of andere kerkelijke leiders.

(d) Kleine levende diertjes — bij voorkeur door de leraar/lerares mee te brengen — zoals een goudvis, een kleine schildpad, een vogeltje in een kooi, een jong hondje of poesje, enz. Gebruik dit bij lessen over de natuur, zachtaardigheid en dierenverzorging.

(e) Beeldjes of poppetjes van gummi, hout of plastic.

Dit zijn maar een paar voorbeelden, maar zoek er nog een paar buitengewoon interessante bij. Overdrijf het aantal hulpmiddelen niet, gebruik er maar enkele bij elke les en gebruik alleen de juiste voorwerpen. Maak ook gebruik van gedichtjes met bijpassende plaatjes om de kinderen gevoel voor ritme bij te brengen en ze er plezier in te doen krijgen. Gebruik liedjes en maak van deze versjes kleine toneelbewerkingen. Maak ook gebruik van het blad „The Instructor“, dat een uitstekende bron voor dergelijke dingen is!

De kindsheid is een levensstadium waarin het kind wordt gevormd; het is een tijd om iets te doen en iets te leren. Let op de ogenblikken die geschikt zijn om de kinderen iets bij te brengen, zodat ze het nooit meer zullen vergeten! Smeed het ijzer als het heet is!

¹⁾ Glen R. Hawkes, Damaris Pease, Behavior and Development from 5 to 12; Harper & Brothers Publishers, New York, N.Y.

²⁾ The Journal of Nursery Education, April 1963, published by National Association for Nursery Education.

Een Mormoons Verhaal uit Beiroet

Aan President Rendell N. Mabey van de Zwitserse zending hebben wij een interessant verhaal te danken, dat hij ons toezond na zijn terugkeer uit de Libanon, waar hij enige tot zijn zending behorende taken had vervuld.

Een jaar geleden was Hagop Nerses Danaian een man zonder werk, zonder land en zonder geloof. Hij was een vluchteling uit Armenië, een Syrisch burger en hij woonde in de Libanese stad Beiroet, maar was niet in het bezit van een werkvergunning. Zijn vrouw en drie kinderen waren voor hun levensonderhoud van hem afhankelijk.

Het zakenleven in Beiroet was moeilijk door de vele concurrentie. Meneer Danaian besloot in het bakkersbedrijf te gaan. Van plaatijzer bouwde hij zijn eigen oven; hij wist een winkeltje te krijgen op de hoek van een smalle straat en begon in een ruimte van ongeveer 11 m² eenvoudige bakkerswaren te produceren, met als

specialiteit een Armenisch gebak. De concurrentie was scherp, in aanmerking genomen dat er in dit kleine buurtje alleen al negen andere Arabische en Armenische bakkerijen gevestigd waren en zijn lange werktijden brachten slechts weinig geld op.

In het begin van het vorige jaar werd hij door middel van een verwijkaart van een lid van onze Kerk in contact gebracht met Mormoonse zendelingen. Het Evangelie werd hem onderwezen door de Ouderlingen J. Lynn Styler, Robert P. Burton en Terrell E. Hunt.

Vanaf het ogenblik dat hij werd gedoopt in de Middellandse Zee op 15 mei 1966, werd het leven van deze goede man van vreugde vervuld. Hij schaamde zich voor het Evangelie niet — hij wilde dat de wereld het te weten zou komen. Eén van de eerste dingen die hij deed was het aanbrengen van een uithangbord op zijn bakkerij, waarop stond te lezen: „De Profeet Joseph Smith, Mormoonse bak-

kerij.” Daarna sloot hij 's zondags zijn zaak.

Zijn weinige klanten en nieuwgierige burens wilden direct weten wat dat uithangbord te betekenen had. „Wat bedoelt u met Mormoonse bakkerij?” vroegen ze, „en waarom sluit u nu op zondag, zodat wij geen brood kunnen kopen?”

De trotse Mormoonse bakker antwoordde dan: „Ik sluit 's zondags, zodat ik u allemaal mee naar de kerk kan nemen, dan kunt u ook iets horen over de Profeet Joseph Smith en wat hij ons wil leren.”

Zes maanden geleden kwamen er maar 36 mensen geregeld in de Avondmaalsvergadering, terwijl er de laatste tijd 90 komen. Vele nieuwelingen zijn vrienden van Broeder Danaian. Op het ogenblik zijn er 14 dopelingen, die hun bekering te danken hebben aan verwijzingen van de Mormoonse bakker. Het is niet onwaarschijnlijk, dat er binnenkort nog twintig andere vrienden en klanten van de bakkerij gedoopt zullen worden.

Intussen gaat Broeder Danaian, die nu priester is, 's avonds overal met de zendelingen mee naar toe en luistert toe bij hetgeen zij leren in hun huisonderwijs, ten einde nieuwe kennis op te doen die hij dan de volgende morgen aan zijn klanten kan doorgeven.

Wat is er inmiddels met de bakkerij gebeurd? De omzet is verdriedubbeld en er zijn er velen, die de zaak graag willen kopen.

Seniorzondagsschool:

„EN DE OUDERLING OF PRIESTER ZAL HET ZEGENEN...”

Leer en Verbonden 20: 76.

Juniorzondagsschool:

„JEZUS ZEIDE: VREDE LAAT IK U...”

Johannes 14: 27.

Gezamenlijke opzegging

En ik zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenegen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk.

Orgelspel ter begeleiding van de Avondmaalsopzeggingen

Tempo: langzaam.

Melvin W. Dunn

VOOR DE KINDEREN

DE VERTELLER

DOOR KATHRYN E. FRANKS

In de lemen hut met het rieten dak, die haar moeder als melkschuurtje gebruikte, poetste Matula vlug de helgekleurde kruiken op.

„Als die dag maar eens wat opschoot en het gauw avond werd”, dacht Matula hunkerend, „dan zal de verteller op het dorpsplein zitten wachten.”

In India is het namelijk de gewoonte dat er eens per jaar een verteller in het dorp komt, die er dan gemakkelijk bij gaat zitten op een stoel onder een banianeboom. Dan slaat hij daar op het dorpsplein op zijn trommel en roept de dorpingen op om zich om hem heen te scharen.

Dat is dan het teken dat het tijd is om zijn verhalen te gaan vertellen.

Toen Matula's moeder de deur in kwam met een kannetje melk in haar hand, scheen ze de gedachten van haar dochter te raden. „Ik verlang er het meest naar om de geschiedenis te horen van Ramayana, het oude India”, zei Matula tot haar moeder, „dat is mijn meest geliefde heldendicht. Ik kan het verhaal van de koningin van Jhansi, die een leger in de strijd aanvoerde, bijna niet afwachten.”

Haar moeder goot de verse witte geitenmelk in één van de schoongepoetste kruiken. „Ik hoop maar dat Krishma thuis zal zijn van het land met zijn waterbuffel”, zei haar moeder, „want dat is het gedeelte van de geschiedenis van ons vaderland waar je broer het meest van houdt. Hij zou die vertelling niet graag willen missen.”

Terwijl haar moeder met de lege kan de hut verliet, trachtte Matula zich in te denken hoe het zou zijn na deze avond. „In alle komende dagen”, dacht ze blij bij zichzelf, „zal ik die verhalen telkens en telkens weer in gedachten kunnen navertellen.”

's Middags veegde Matula het afgesloten erf aan, dat rondom de drie lemen huizen van hun gezin was gelegen. Ze was blij, de zon rechtstreeks boven op haar gevlochten haren te voelen branden. Nu was de dag al half voorbij.

„Als ik vroeg naar het dorpsplein ga”, dacht ze, „dan krijg ik misschien wel een plaatsje vlak aan de voeten van de verteller. Als ik ook maar één woord van zijn boeiende verhalen zou missen, zou dat net zo erg zijn als wanneer ik een heel stuk van moeders heerlijke mangakoek op de grond zou laten vallen en het dan door de hond zou laten

ophappen. Die woorden zouden, evenals die koek, dan voor altijd verloren zijn gegaan.”

Eindelijk bemerkte Matula opgewonden dat de zon lange schaduwen begon te werpen over het erf en dat het tijd was haar moeder te gaan helpen met het klaarmaken van het avondeten. Toen de maaltijd was afgelopen, zei haar moeder: „Je vader en ik gaan nu naar de akkers. Geef de geiten alsjeblieft te eten en te drinken als wij weg zijn. Als Krishma met zijn waterbuffel van de padies komt, zet dan water buiten en geef de buffel een beetje graan. Krishma zal wel moe zijn. Als Krishma heeft gegeten, moet hij de melkkruik naar oom brengen. Daarna mag hij naar het dorpsplein gaan. Je vader en ik zullen later naar het plein toe wandelen en dan kunnen we allemaal samen naar huis gaan.”

Zodra ze de voetstappen van haar broer op het erf hoorde, haaste ze zich om een portie rijst met kerrie en vis klaar te zetten en twee tarwekoeken met een klein kroesje melk.

„Die waterbuffel is een zwerfdier”, zei Krishma tegen Matula toen hij begon te eten. „Op de akkers is hij wel gehoorzaam, maar inwendig verlangt hij steeds terug naar zijn vroegere tehuis in Matar.”

„Ja hij schijnt wel erg fijne herinneringen te hebben aan Matar, het dorp waar wij hem kochten”, antwoordde Matula. „Hij zou de snelste buffel moeten zijn bij de oogstwedloop over een paar maanden”, voegde ze er aan toe.

„Dat beest”, zei haar broer, „zou nog niet eens lang genoeg kunnen stilstaan zodat iemand een krans om zijn hals zou kunnen hangen.”

Toen hij gegeten had, liep Krishma op een drafje naar het melkhuisje en verdween toen uit het gezicht met de melkkruik onder zijn arm.

In vliegende vaart waste Matula de schotels waarvan Krishma had gegeten af en borg ze op.

Nu was ze klaar om naar buiten te snellen om de dieren te voederen en dan ging ze meteen op weg naar het dorpsplein.

Gewoonlijk vond Matula de waterbuffel aan de koelste kant van het huis, waar hij dan na zijn dagtaak op het land lag uit te rusten. Ongerust zocht ze het erf rondom alle

drie lemen gebouwtjes af. De beide geiten stoeiden over het erf en de krielkippen kakelden en krabden in de harde grond, maar de buffel was verdwenen.

Matula wist, dat ze die karbouw niet kon laten afzweren, want dan zou hij er niet zijn om morgen het werk te doen. Ze holde de naburige erven op en af, wanhopig zoekend – maar er viel geen spoor te bekennen van zijn bultige grijze rug.

Het hart zonk Matula in de schoenen en ze vocht tegen haar angstige tranen. Het was nu de tijd dat de verteller op zijn trommel zou slaan en nu moest ze jacht maken op die ondeugende os!

„Als hij maar wat langzamer liep“, snikte ze, toen ze het kruispunt had bereikt, „maar hoe hard zal hij wel kunnen galopperen als hij eens wild wordt?“

Het stof prikte in haar ogen toen ze stilstond en de smalle landweg afkeek die naar het dorp Matar voerde. Eerst was ze er niet zeker van, maar het viel niet te betwijfelen. In der verte bewoog er iets langs de kant van de weg. Het voorwerp was moeilijk te onderscheiden, daar het half verscholen lag in het dichte droge gras.

Plotseling zette Matula het op een lopen en ze rende de weg af zo snel haar voeten haar dragen konden, terwijl haar lange rok heftig om haar bruine benen wapperde.

Toen ze naderbij kwam zag Matula de gestalte weer bewegen en meteen wist ze dat dit niet de karbouw was, maar een man die aan de kant van de stoffige weg lag uitgestrekt.

Buiten adem van het harde lopen stond Matula ten slotte naast hem. De man was oud, mager en vermoeid.

„Kom mee“, zei Matula vriendelijk, terwijl ze haar hand

uitstak. „Ik zal u naar ons erf brengen. Daar kunt u dan wat drinken en uitrusten voordat u verder trekt.“

Matula herkende de oude man niet, ze had hem nooit eerder in het dorp gezien. Hij moest een verre tocht achter de rug hebben en dat zonder eten of drinken. Zodra ze het erf hadden bereikt, holde Matula naar binnen om een met geitevel beklede stoel voor de reiziger te halen, waarop hij zou kunnen uitrusten. Ze zette de stoel neer aan de koelste kant van het huis. Ze snelde weer naar binnen en schonk een kom melk in. Haar handen beefden en ze morste wat van de kostelijke melk. Inwendig huilde ze, want ze was er zeker van dat de trommel op het dorpsplein al lang geleden had geroffeld.

Toen de oude man gedronken had, hief hij zijn hand op en veegde het stof van zijn voorhoofd. Een flauwe glimlach gleed over zijn gelaat, terwijl hij Matula de kom overhandigde. „Dhanwad“ (Dank je wel) zei hij.

Matula vroeg zich af wat ze nu zou doen. Ze besloot de vreemdeling alleen te laten en Krishma te gaan zoeken om hem van de karbouw te vertellen. Voordat ze dit aan de vreemdeling had kunnen uitleggen kwam Krishma het erf al oprennen.

Matula vertelde hem vlug over die waterbuffel en vroeg hem of hij de verteller al had gezien.

„Dat ongedurige beest“, schold Krishma. „Ik zal hem wel gaan zoeken. Het plein ziet al zwart van het volk“, voegde hij er aan toe, „maar er is geen verteller. De men-

sen verwachten hem nu ieder ogenblik de weg af te zien komen."

„Lieve kinderen“, zei de oude man, terwijl hij de ogen opsloeg, „die verteller, dat ben ik . . . en nogal een oude ook. Misschien al te oud om van dorp tot dorp te reizen.“

Matula deed van verbazing een stapje achteruit. Ja, die stem was oud, maar mild en opmerkelijk helder. Het was inderdaad de stem van iemand die geweldig kon vertellen.

Krishma verklaarde daarop: „Ik zal hard naar het dorp toe lopen en de anderen zeggen dat u hier bent. Dan kunt u uw verhalen hier wel vertellen. Ik kom terug als ik die zwervende os gevonden heb!“

Lang nadat Krishma zijn karbouw had gevonden en ermee was teruggekeerd en het dier voor de nacht op zijn oude knoestige poten was neergezonken op de koele kleigrond, zat de verteller nog op zijn met geitevel beklede stoel en vertelde zijn verhalen.

Achter het huis gingen de geiten in het donker tekeer, maar de mensen die naar de verhalen zaten te luisteren hoorden daar niets van.

Matula vond de geschiedenissen nog adembenemender dan ze zich ooit had kunnen voorstellen.

Later, nadat de dorpelingen in een lange rij het erf hadden verlaten in de stilte van de nacht, drongen de ouders van Matula erop aan, dat de oude verteller voor de rest van de nacht bij hen bleef slapen.

Nog uren nadat haar familieleden op de matten naast

haar waren ingeslapen en in diepe rust verkeerden, lag Matula nog wakker en dacht aan de verhalen.

Ze dacht: „Ik zal ze altijd onthouden, ook al kan ik ze niet opschrijven. Eens zal ik ze aan mijn kinderen vertellen en dan aan hun kinderen.“ Met een glimlach peinsde ze verder bij zichzelf: „Dan vertel ik mijn eigen verhaal er nog bij, over die avond dat ik die vermoeide vreemdeling langs de weg vond en dat zal dan nog het meest opwindende van alles zijn tot besluit.“

RICHARD L. EVANS

Lid van de Raad van Twaalven

De verwijdering tussen ouders en kinderen

Wederom breng ik ter sprake de diepgaande verschillen die soms ontstaan tussen echtgenoten onderling, de verwijdering en vervreemding tussen mensen die dichtbij elkaar moesten staan. Een ander aspect van dit onderwerp betreft ouders en kinderen, die ook vertrouwen in elkaar moeten stellen en elkaar nader behoren te staan.

Het ligt wel voor de hand dat het niet mogelijk is dat ouders en kinderen ook metterdaad deelnemen aan al hun wederzijdse doen en laten, maar ouders en kinderen kunnen wel in elkaar belangstellen. Ze kunnen op de hoogte blijven van elkaars problemen en van gedachten wisselen, in-tiem en vertrouwelijk met elkaar omgaan en ze kunnen toegankelijker, openhartiger en begripender tegenover elkaar zijn.

Ouders moeten goed kunnen luisteren en altijd klaar staan om met hun kinderen te praten. Kinderen van hun kant behoren tegenover hun ou-

ders vertrouwelijk en mededeelzamm te zijn in alles wat hun hart beroert, wat ze hopen, waar ze belang in stellen en waar ze mee bezig zijn.

Ieder mens behoort iemand te hebben tegenover wie hij rekenschap kan afleggen van al wat hij doet, iemand die iets om je geeft, iemand die op je wacht. Zo is een moeder of een vader die op blijft om 's avonds je thuiskomst af te wachten en die alles met je uitpraat en naar je luistert, een grote bron van veilige geborgenheid. Ouders dienen meer over hun kinderen te weten en kinderen dienen met hen te praten en te beraadslagen, vertrouwen in hen te stellen, terwille van hun eigen zelfvertrouwen en veiligheid.

Nooit mag het zo zijn, zoals een uitstekend waarnemer eens hartverscheurend opmerkte: „De meeste mensen die in mijn eigen huis wonen zie ik, als over een afgrond heen.“ Er mag in een gezin nooit zo'n afgrond zijn om over heen te kijken — geen gapende kloven of grote afstanden tussen mensen die binnen dezelfde muren leven. Nimmer mag het „eenzaam zijn om samen te zijn . . .“ Wij

moeten onze gezinnen dicht bijeen houden, met elkaar praten, beraadslagen, van elkaar leren, elkaar ons vertrouwen schenken en we mogen het nooit te druk hebben voor de dingen die er het meest op aan komen. Carlyle heeft eens gezegd: „Onze voornaamste taak is niet te kijken naar hetgeen dat in het wazig verschieft ligt, maar te doen wat duidelijk voor de hand ligt.“

Een gelukkig gezin waarin op verantwoorde wijze wordt geleefd is de beste oplossing voor de maatschappelijke euvelen die ons belagen. Na alles wat men gezegd en in overweging genomen heeft, blijkt er geen andere weg te bestaan. Wat de moeilijkheden ook mogen zijn, hoe ongelegen het ons misschien komt en hoeveel tijd het ons ook mag kosten, dit dringende verzoek geldt eens en vooral voor ouders en kinderen: Blijft nauw met elkaar verbonden, in wederzijds respect, liefde en begrip, met raad en daad, in onderling vertrouwen en openhartige omgang met elkaar. „Het uiteindelijke doel van alle menselijke streven“, zei Samuel Johnson, „is om thuis gelukkig te zijn.“

Het is moi als je dapper bent in het aangesicht van gevaar, onheil of dood...

maar om het uit te houden als alles je tegenloopt... om vastberaden je eigen hartschotelijke begeerten in de hand te houden... een waardig doel na te streven... edele idealen te huldigen en ze na te leven... onzelfzuchtig een waardige zaak te dienen...

OV DAT VERGT NOG WEL IETS MEER DAN DAPPERHEID

Persoonlijke onverschrokkenheid kan geforceerd zijn en slechts tijdelijk. Er kan ook wel eens een onwaardige drijfveer achter zitten en men kan er verkeerde dingen mee doen. Dieven, vechtjassen en moordenaars zijn immers ook wel dapper tot op zekere hoogte.

De ware zedelijke moed vindt uitdrukking in karakter en zelfdiscipline, in een voorbeeldige levenswandel, in actief burgerschap, in een ernstig zoeken naar waarheid, in het ongeschonden bewaren van geloof en overtuigingen en het hoog houden van de eer, in het vermijden van schandelijke praktijken en gedrag dat leidt tot zelfverachting.

J. Edgar Hoover heeft bij verschillende gelegenheden geschreven over zedelijke moed en een goed zedelijk gedrag, waarbij hij Sam Cowley als voorbeeld stelt, die hij noemt: "het schoonste exemplaar van het goede dat ik het genoeg heb gehad te leren kennen."

Samuel Parkinson Cowley was de zoon van een apostel en zijn broer was ook apostel. Hij was als zendeling op Hawaï werkzaam en bleef verder steeds een actief en toegewijd lid van de Kerk. Ouderling Cowley kwam in dienst van het Federale Bureau voor de opsporing van misdadigers, toen dit nog in zijn kinderschoenen stond; verwierf de hoge rang van inspecteur en oogstte blijvende roem wegens zijn heldhaftige houding bij het beëindigen van de loopbaan van twee verdorven moordenaars, John Dillinger en „Baby Face“ Nelson. Hij stierf na een vuurgevecht, waarin ook Nelson werd gedood.

Bij zijn begrafenis zei een vriend dit van broeder Cowley: „Ik heb vaak gedacht, dat hij eigen-

lijk Petrus had moeten heten. Hij was echt een rots voor hen die hem goed kenden, die hem liefhadden en op hem vertrouwden. De kalmte die hem kenmerkte was de rust van iemand die zijn best deed en de uiteindelijke beslissing overliet aan een Hogere Macht.“

De heer Hoover heeft Sam Cowley de hoogste lof toegezwaaid uit eerbied voor zijn heldhaftigheid en voor zijn dapperheid die zijn normale menselijke moed te boven ging. Van Samuel Cowley's dood heeft hij gezegd: „Dit offer was niet slechts een schitterende demonstratie van kortstondig heldendom. Het was het hoogtepunt van dat grootse avontuur dat alle andere hachelijke ondernemingen in de schaduw stelt, namelijk het waagstuk van de morele moed – een waarlijk goed zedelijk leven.“

Dapperheid, mits aangewend tot een behoorlijk doel en geboren uit een lofwaardige beweegreden, kan leiden tot heldhaftige daden, maar zonder betamelijk oogmerk en zelfdiscipline gehanteerd, kan het een gevaarlijk en vernietigend wapen zijn.

Morele moed is standvastig, daar het ten grondslag ligt aan toegewijde plichtsbetrachting, trouw en betrouwbaarheid. Deze moed komt tot uiting in:

EEN STERKE GEEST
VAARDIGE HANDEN DIE VAN AANPAKKEN
WETEN
EEN WAARACHTIG GELOOF.

Morele moed is NOG IETS MEER DAN DAPPERHEID.

– DOOR MARION D. HANKS

EEN STERKE GEEST

DOOR ELAINE CANNON

„Zal de jeugd van Zion dralen, niet voor waarheid staan en recht?“ Deze veelvuldig gezongen en vaak aangehaalde versregel krijgt thans een nieuwe betekenis in een wereld waar het zich handhaven van de lichamelijke sterkste van minder belang wordt geacht dan het overblijven van de in geestelijk of moreel opzicht gezondste mens. Er is echt wel morele moed voor nodig om te zijn wat wij behoren te zijn en wel op het juiste moment en om staande te blijven aan de zijde van recht en waarheid. Daar gaat het hier eigenlijk om.

Onder godsdienstig geschoolde jeugdige Heiligen der Laatste Dagen is men er gewoonlijk op uit zijn karakter zo te vormen, dat men hunkert naar het bezit van persoonlijke moed en de behoefte hieraan in zijn leven gevoelt en oog heeft voor de voorname rol die deze moed speelt in het kader van de eeuwigheid. Hoe komt men aan deze eigenschap? Het is geen handelswaar die kan worden gekocht. Het is ook geen gave die je zo maar kunt weggeven. Het is een hoedanigheid die is te verwerven door gebed, voorbereiding en plichtsbetrachting.

Bid

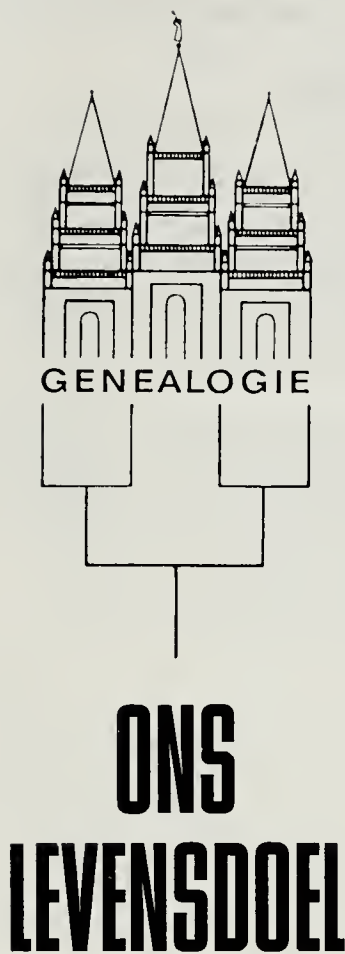
- △ – om leiding in je leven.
- △ – om zelfkennis – om je bewust te worden van je kracht en je zwakheid.
- △ – om het leven zelf te begrijpen en meer begrip te krijgen voor de beginselen van het Evangelie waardoor het wordt beheerst.
- △ – om te bedenken wat je moet doen, om het te willen en om de kracht om het ook te doen.

Bereid je voor

- △ – door het bestuderen van de beginselen van het Evangelie.
- △ – door te leren hoe je met anderen behoort te converseren, hoe je scherpzinnige en gevatte antwoorden moet geven als doeltreffende maatregelen ter verdediging.
- △ – door goed op te letten met wie je omgaat en wat je doet.
- △ – door van tijd tot tijd na te gaan wat voor beslissingen je hebt genomen.

Doe je plicht

- △ – nadat je jezelf hebt voorbereid en om leiding en kracht hebt gebeden, neem je je voor om het ook te DOEN. Een paar eenvoudige praktische steunpunten langs de weg je daarbij van nut zijn, totdat morele moed een vaste gewoonte voor je wordt.
- △ Lees geregeld de Schriften en doe dit des te vuriger en zorgvuldiger in tijden van verzoeking. Leg een knoop in je zakdoek om je hieraan te herinneren. Draag een notitieboekje op zak vol verheven, versterkende gedachten. Noteer daarin ook gedachten van jezelf. Leer een doeltreffend vers of Schriftgedeelte uit het hoofd om bij jezelf nu en dan op te zeggen en maak hier een verzameling van! Vertrouw niet op jezelf of op iemand anders alsof iemand volmaakt en boven het kwaad verheven zou zijn.

In de vorige les bespraken wij de vraag: „Wie ben ik?” We kwamen daarbij tot de slotsom dat wij letterlijk de zoons en dochters zijn van God de Eeuwige Vader en dat wij zelfs van vóór de grondlegging dezer wereld af, een eigen identiteit bezaten. Reeds vóórdat wij werden geboren hadden wij een naam ontvangen en waren we in een bepaald gezinsverband opgenomen. (Zie Efeze 3: 14 en 15.)

Deze maand zullen wij het hebben over ons doel in dit leven. Als wij de Schriften aanvaardden, moeten wij ook de waarheid aanvaardden dat God de aarde en al wat daarin is, heeft georganiseerd. De Psalmist schreef: „De aarde is des Heeren, mitsgaders haar volheid, de wereld, en die daarin wonen. Want Hij heeft ze gegrond op de zeeën, en heeft ze gevestigd op de rivieren.” (Ps. 24: 1—2.) In de 100ste Psalm lezen we ook weer: „Weet dat de Heere is God; Hij heeft ons gemaakt (en niet wij), Zijn volk en de schapen Zijner weide.” (Ps. 100: 3.) Als onze Vader in de hemel dus werkelijk de wereld en al wat daarin is heeft georganiseerd, dan is het redelijk, schriftuurlijk en waar, dat God vanaf den beginne het einde heeft gekend. (Zie Jesaja 46: 9 en 10.)

Toen Mozes met God op de heilige berg was, zeide de Here: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Parel van Grote Waarde, Mozes 1: 39.) Het is de vurige wens en de hoop van onze Schepper, dat al Zijn kinderen behouden zullen worden en tot kennis van de waarheid komen. (I Tim. 2: 4.) Dit is het eigenlijke doel waarom Jezus Christus in de wereld is gekomen en Zijn leven heeft opgeofferd. Toen Jezus in Jeruzalem was tijdens Zijn aardse leven, zeide Hij: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden.” (Joh. 3: 16 en 17.)

Wij ontvingen het voorrecht naar de aarde te komen, opdat wij de ge-

legenheid mochten hebben om een lichaam van vlees en beenderen op ons te nemen, zodat wij door een rechtschapen levenswandel als onze Vader in de hemel zouden kunnen worden. (Zie Leer en Verbonden, afdeling 88: 15—22.) Nog een bedoeling van het aardse leven was dat wij de onschatbare groei mochten doormaken van het „wandelen in geloof”. Met andere woorden, wij moeten tonen wat we waard zijn. Dit werd in zeer begrijpelijke taal aan onze vader Abraham bekend gemaakt, toen de Here tot hem zelfs vóór de grondlegging der wereld zeide, dat Hij, de Here „hen hiermede zou beproeven om te zien of zij alles willen doen wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden.” (Parel van Grote Waarde, Abraham 3: 25.)

De schrijver van de Brief aan de Hebreëen zegt, dat de rechtvaardigen uit het geloof zullen leven en dat dit, als zij zulks doen, tot behouding der ziel zal zijn. (Hebr. 10: 38 en 39.)

Als dus naar de Schriften ons zeggen en zoals ook de openbaring van de Heilige Geest tot onze ziel getuigt, God Zijn kinderen heeft geschapen en de aarde heeft gevormd en georganiseerd om door hen te worden bewoond en voor ons de weg heeft bereid en de middelen te onzer beschikking heeft gesteld voor onze terugkeer in Zijn heilige tegenwoordigheid — dan moet ook iedere gebeurtenis in ons leven een goddelijk doel hebben.

Opdat wij de weg naar Zijn tegenwoordigheid terug zullen kunnen vinden, moeten er wetten en verordeningen zijn, die de Vader ons zou moeten geven als een veilige geleide op ons levenspad. Deze verordeningen en wetten moeten worden gegeven met de bedoeling dat wij daardoor eeuwig aan Hem verbonden zouden worden. Wij weten dat wij in dit sterfelijke leven door geloof moeten wandelen. Nadat wij het nodige geloof hebben verworven, moeten er enkele tekenen of werken zijn, waardoor wij onze Schepper kunnen laten zien dat wij gewillig zijn om Zijn wegen de bewandelen en Zijn geboden te onderhouden. Die bindende principes noemt men de verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus.

Jezus Christus Zelf heeft gezegd dat als iemand zalig wil worden in de tegenwoordigheid van God de Eeuwige Vader, hij gedoopt moet worden in water en door de Geest (of „geboren uit water en Geest“) want, zei de Meester, tenzij dit geschiedt, kan hij in het Koninkrijk Gods niet ingaan. (Joh. 3:3—6.) Nog andere onmisbare verordeningen zijn er, die wij nodig hebben om een verbond te kunnen sluiten met onze Vader in de hemel en die ons kunnen helpen onze weg naar Hem terug te vinden. De broeders van de Kerk dienen waardig te leven, zodat zij tot het Melchizedekse Priesterschap geordend kunnen worden. De Here heeft tot de profeet Joseph Smith gezegd, dat zonder dit priesterschap en de daaraan verbonden verordeningen niemand het aangezicht van God de Vader kan aanschouwen en leven. (Leer en Verbonden 88:19—23.)

Zo zien wij dat de verordeningen van het heilige priesterschap, zoals deze in de tempelen des Heren worden bediend, noodzakelijk voor ons zijn om ons aan onze Vader in de hemel te binden en tot Zijn hemelse rust te kunnen ingaan. Als deze echter voor ons zo belangrijk zijn, dan zijn ze het eveneens voor onze familieleden, onze geliefden en onze vrienden. Nu heeft God ervoor gezorgd dat, naarmate wij begrip krijgen voor de strekking van het Evangelie en de geest daarvan ons leven doordringt, wij door geloof en liefde deze zelfde bindende verordeningen kunnen verrichten ten dienste van diegenen van onze geliefden die uit deze aardse sfeer zijn heengegaan, want in Gods ogen zijn zij nog levende zielen en zij hebben dezelfde verordeningen en waarheden van node die wij ook nodig hebben, opdat zij dezelfde zegeningen kunnen ontvangen en het eeuwige leven deelachtig mogen worden. Om het eens te zeggen met de woorden van de profeet Joseph Smith: „Als wij de macht bezitten om op aarde en in de hemel te verzegelen, dienen wij wijs te zijn. Het eerste, wat gij moet doen is op aarde uw zoons en dochters aan u te verzegelen, en uzelf aan uw vaders in de eeuwige heerlijkheid.“ (Leringen van de Profeet Joseph Smith, bladzijde 360.)

Genealogie en tempelwerk

„En het zal geschieden, indien gij een huis ter ere van Mijn naam bouwt, en hetgeen Ik u zeg niet doet, dat Ik de eed die Ik u zweer, niet zal houden, noch de beloften vervullen, zoals gij van Mij verwacht, zegt de Here.“

L. & V. 124 : 47.

Deze ernstige waarschuwing wordt door de Heer via de mond van de Profeet Joseph Smith gericht tot alle leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Er zijn reeds meerdere huizen ter ere van Zijn naam gebouwd, zodat thans een ieder kan doen wat Hij zegt, wanneer wij dat tenminste ook **willen** doen.

Genealogie en tempelwerk behoren tot de vier principiële Priesterschapactiviteiten, welke zijn gebaseerd op fundamentele Evangelie-beginselen. De drie andere zijn: Huisonderwijs, Zendingswerk en Welzijnszorgwerk.

Deze vier activiteiten behoren dan ook tot de verantwoordelijkheden van de individuele priesterschapsdrager en moeten om te kunnen slagen worden aangemoedigd op quorumbasis onder quorumpresident-schappen.

Onder leiding van het quorumpriesterschap heeft het Hoge priestersquorum in de Hollandse Ring daarom een plan uitgewerkt om meer tempelwerk te kunnen verrichten en alle Ouderlingen en zusters, zowel uit de Hollandse Ring als uit de Nederlandse Zending worden uitgenodigd aan dit plan mede te werken.

Zaterdag 29 april en zaterdag 29 september zullen in de tempel te Zollikofen extra tempeldiensten in de Nederlandse taal worden gehouden, zodat naast de gebruikelijke tempelreizen (in juni naar Zollikofen en in juli naar Londen) extra tempelwerk kan worden verricht.

Het is beslist niet de bedoeling dat de dragers van het Melchizedeks Priesterschap nu hun bezoek aan de tempel gaan beperken tot één zaterdag in april of één zaterdag in september, maar dat naast deelname aan de tempelreis in juni naar Zwitserland of aan de juli-reis naar Engeland deze beide zaterdagen worden benut voor het verrichten van méér tempelwerk, voor méér werk in het Evangelie, voor méér werk voor de Heer.

Genealogie behoort aan tempelwerk vooraf te gaan. Tempelwerk alleen is niet voldoende, genealogie alleen is niet voldoende, genealogie en tempelwerk worden door de Heer van ons verwacht.

Dragers van het heilig Priesterschap, besef uw verantwoordelijkheid, besef dat u zich daaraan niet kunt en niet mag onttrekken, zonder in de ogen van de Heer in gebreke te blijven.

Zusters, sta de Priesterschapsdragers bij in hun heilige roeping. Steek hun de hand toe om gezamenlijk dit heilige werk te kunnen doen.

„ . . . want het is noodzakelijk bij het inluiden der bedeling van de volheid der tijden, welke bedeling nu wordt ingeluid, dat een gehele en volkomen vereniging, en samensmelting van bedelingen, sleutelen en machten en heerlijkheden sedert de dagen van Adam tot zelfs op de tegenwoordige tijd zou plaatsvinden, en worden geopenbaard . . . “

L. & V. 128 : 18.

BENT U AL MET UW 3- resp. 4-GENE-DOENDE MEE TE WERKEN AAN EEN RATIEPROGRAMMA BEGONNEN OM ZOGHELE EN VOLKOMEN VERENIGING EN SAMENSMELTING VAN BEDELINGEN?

C. v. d. P.

De Kerk leeft

De nieuwe kerk in Hilversum

Onlangs waren wij zo gelukkig een nieuw gebouw in Hilversum te kunnen kopen. Vele jaren lang hadden de leden Violentstraat 76 tot vergaderplaats gehad, maar het gebouw begon vele tekenen van ouderdom te vertonen en de omgeving was ook niet meer zo aantrekkelijk. Daarom was het gebed van vele leden dat zij eenmaal een nieuwe kerk mochten hebben.

Achter de kerk is een ijzerverwerkend bedrijf gevestigd hetwelk nodig uitgebreid moet worden. De eigenaar wilde daarom de kerk en de grond gaan kopen.

Dat had hij jaren tevoren reeds gewild, want hij had al lang aan uitbreiding gedacht, doch hij wenste de gevraagde prijs niet te betalen of kon anderszins niet met de gemeentepresidenten tot overeenstemming komen.

Elder Howard W. Hunter, lid van de Raad der Twaalven, had tijdens zijn verblijf in Nederland ook de Hilversumse gemeente bezocht. Nadat hij het gebouw had gezien en de toestand had opgemerkt waarin het verkeerde, ried hij aan de kerk te verkopen.

De heer Broeks had inmiddels de omliggende eigendommen gekocht en was er nu zeer op gesteld de hand op de kerk te leggen, want die lag nu midden in zijn uitbreidingsproject. Onderhandelingen tussen president Beuk, de gemeentepresident van Hilversum en de heer Broeks kwamen nu op gang. Terwijl deze gaande waren, keek president Beuk in een ander gedeelte van de stad naar een nieuwe vergaderplaats uit. In de Tesselschadelaan 10, aardig gelegen in het centrum van de stad, werd zulk een plaats gevonden. Voor de prijs van 75.000 gulden. Het begin was er, maar er was heel wat aan voorafgegaan, eer alles in kannen en krui-

ken was. De gemeentepresident begreep dat het nieuwe gebouw niet meer mocht kosten dan voor het oude werd ontvangen. De heer Broeks wilde aanvankelijk voor het oude gebouw niet meer geven dan 20.000 gulden, doch had later de prijs tot 40.000 gulden verhoogd. Maar aangezien het nieuwe gebouw 75.000 gulden moest kosten, moest er veel werk worden gedaan. President Beuk hield de onderhandelingen drie maanden lang gaande en vroeg meer geld voor het oude gebouw, tevens trachtende de prijs voor het nieuwe gebouw omlaag te krijgen. Aan het einde van de drie maanden besloot de heer Broeks 70.000 gulden voor het oude gebouw te geven en president Beuk was er inmiddels in geslaagd de prijs van het nieuwe gebouw tot 62.500 gulden te reduceren. Nadat alle noodwendige kosten waren betaald, had de gemeente nog 2500 gulden over om in het nieuwe gebouw wijzigingen aan te brengen.

Met dat werk werd de 5e december 1966 begonnen. Zendingen en leden reikten de helpende hand om de kapel en de ingang met hal de 25ste december gereed te krijgen en het kerstprogramma te kunnen uitvoeren. Een doorbuigende vloer in de kapel werd vastgezet, waarna het schoonmaken, schilderen, behangen en betegelen van de vloer een aanvang namen. Een kathedraal werd ook gemaakt. Voor de kapel werd gebroken wit gekozen, met hoogglanzende ivoorkleur voor het houtwerk. De onderste helft van de muren werd bedekt met paneelwerk van natuurhout om het geheel een warmer aanzien te geven. Voor de vloer werden lichte tegels gebruikt.

Het gedeelte van het gebouw dat voor het kerstprogramma nodig was, kwam de 23ste december gereed.

Nadat de kapel en de hal klaar waren, werd de rest van het gebouw onder handen genomen. Boven werd begonnen met het schilderen van de kamer voor de zendingen. Hiervoor werd een zeer lichte tint groen gebruikt, waarna triplex werd gelegd met daar over een rood tapijt gespijkerd. De Z.H.V.-kamer kreeg een rose kleur en de keuken (boven) werd in beige gezet. De tweede verdieping werd in de oorspronkelijke staat gelaten totdat meer ruimte nodig is. Er zijn daar vier kamers die alle in gebruik worden genomen naarmate de gemeente groeit.

Het nieuwe gebouw ziet er van buiten heel aardig uit, met een breed balkon op de eerste verdieping en fraaie vensters van spiegelglas boven en zonnige vensters beneden in de omgeving van de kapel. Het wild groeiende onkruid moest plaats maken voor grind en een nieuwe draad-

NIEUWS VAN DE OOV

De OOV-conferentie

De OOV-conferentie, vanouds "Pinksterconferentie" genaamd, zal dit jaar NIET OP PINKSTEREN gehouden worden. De naam "Pinksterconferentie" komt daarmee te vervallen, vandaar de naam die in de aanhef is gebruikt: OOV-conferentie.

De datum is dus verzet van Pinksteren, naar het weekend van

10 en 11 juni

Plaats: zoals gebruikelijk in Rotterdam.

Het programma zal, gezien ook het feit dat dit geen lang weekeinde is, anders zijn dan vorige jaren, nl.:

Zaterdag 10 juni:

's Middags vanaf 15.00 uur WANDELRALLY in Rotterdam en omstreken.

's Avonds DANSFEEST.

Zondag 11 juni:

's Ochtends getuigenisvergadering, conferentiezitting.

's Middags MUZIEKPROGRAMMA, sluiting.

ZOMERKAMP 1967

Voor hen die zich nog niet hebben opgegeven, nog eens de gegevens:

KAMP I: leeftijd 15 jaar en ouder, jongens en meisjes.

KAMP II: leiderskamp.

KAMP III: leeftijd 12 t/m 14 jaar, jongens en meisjes.

KOSTEN: totale kosten voor één kamp zijn f 50,—, waarvan f 15,— inschrijfgeld. (RING: t. n. v. Ron Muntinga, giro 1377286; ZENDING: t. n. v. Wouter van Beek, giro 1352563). Schriftelijk aan Ron Muntinga, Boissotstraat 2, 's-Gravenhage, of Wouter van Beek, van Renesselaan 23, Zeist.

omheining. Het inwendige van de kapel is heel aardig en licht, niet eentonig. Een automatische oliestookinstallatie onderhoudt een constante temperatuur. Er zijn twee keukens: een boven en een beneden. Laatstgenoemde is de grootste. De keuken boven is op het ogenblik in gebruik, want dat is voor het inwonend zendelingenpaar gemakkelijker. Er is ook een badkamer in het gebouw. De Z.H.V.-kamer is groot en ruim en ligt op de eerste verdieping aan de voorzijde. Grote ramen maken de kamer licht en geven een mooi uitzicht op de laan.

De gemeente is met het nieuwe gebouw er zeer op vooruitgegaan, want het is mooi in het centrum gelegen, is goed van het nodige voorzien en verschaft het inwonend zendelingenpaar een goede huisvesting. Ik weet dat de Heer vele gebeden heeft verhoord toen Hij ons de kans gaf dit pand te kopen en ik weet dat dit zonder Zijn hulp niet mogelijk zou zijn geweest. Het is voor allen een getuigenis geweest dat Hij in tijden van nood voor Zijn kinderen zorgt.

Het gezinsleven is de beslissende factor

vervolg van buitenomslag

eens een kastijding toedienen. (Het oude spreekwoord „Spaar de roede en ge bederft het kind“ is ook heden ten dage nog evenzeer van kracht als ooit tevoren.)

10. De ouders in hun beslissingen worden geleid niet door wat hun kinderen willen, maar door wat zij werkelijk nodig hebben.

De geleerden twijfelen er geen ogenblik aan, dat misdadigheid of de afwezigheid daarvan grotendeels het gevolg is van de invloed van het huiselijk milieu. De deskundigen zeggen dat er geen kinderen als misdadigers of verwende parasieten worden geboren, maar dat ze zo worden gemaakt door de omgeving waarin ze leven en opgroeien. Kinderen worden ook niet geboren als jonge dames en heren, eerlijk, oprecht en kuis, maar kunnen zo worden tengevolge van hun opvoeding. Deze levensbeschouwing

moet ons meer dan ooit overtuigen van de ernst van des Heren bevel, gegeven in de 68ste afdeling van de Leer en Verbonden:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

„Want dit zal een wet zijn voor allen, die in Zion wonen, of in alle georganiseerde ringen daarvan.

„En hun kinderen moeten worden gedoopt voor de vergeving hunner zonden, en het opleggen der handen ontvangen, wanneer zij acht jaar oud zijn.

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.”

Het Gezinsleven is de beslissende Factor

Een tehuis waarin een vaste orde en regel heerst en waarin godsdienstig onder-richt een grote rol speelt, is de enige werke-lijke oplossing voor het probleem van de misdadigheid onder de jeugd.

Dit is de eenparige mening van de geleer-den die de oorzaken en het voorkómen van de criminaliteit aan een ernstige studie heb-ben onderworpen.

Deze geleerden zeggen, dat ouders zo-wel als kinderen moeten leren hoe ze in gezinsverband moeten samenleven. God moet het middelpunt van hun huiselijk leven zijn en het gezin moet aan een kerk zijn ver-bonden, waarvan een verheffend, karakter-vormend jeugdprogramma uitgaat.

Zij onderscheiden twee soorten gezin-nen, namelijk één soort die wetsovertreders voortbrengt, terwijl gezinnen van de andere soort zelden of nooit met jeugdproblemen te kampen hebben.

Het slechte gezin, waarin de misdadigheid dus gedijen kan, wordt beschreven als een huishouden waarin er geen echte liefde be-staat tussen de vader en moeder en evenmin tussen ouders en kinderen onderling; in dit gezin heerst geen vaste orde en regel, er is geen voorbereiding of overleg aanwezig; de maaltijden worden niet op een vast tijdstip genuttigd, er is geen uur vastgesteld waarop men 's avonds binnen moet zijn of waarop er huiswerk gemaakt moet worden en al even-min een vaste tijd waarop men naar bed gaat; er is geen discipline en er zijn geen gedragsregels van kracht, er wordt niet samengewerkt of -gespeeld en er is weinig of geen sprake van godsdienstige en morele vorming.

In een dergelijk gezin vindt men gewoon-lijk ouders die drinken en hun eigen kinderen thuis sterke drank verschaffen; ouders die ook in het bijzijn van hun kinderen ruzie maken, die fuiven en slempen en dikwijls

leugenachtig en oneerlijk zijn en zorgeloos in het betalen van rekeningen; ouders die hun kinderen geen leiding geven in het om-gaan met geld, die geen gezelligheid of kameraadschap bieden aan de kinderen en voor godsdienstige zaken geen respect heb-ben.

De heer J. Edgar Hoover, het hoofd van de F.B.I. in de Verenigde Staten, heeft ver-klaard dat jeugdige delinquenten zelden of nooit afkomstig zijn uit gezinnen, waar:

1. De ouders hun kinderen trachten te be-grijpen en tijd vinden om hun vriendschap en liefde aan te kweken.

2. De ouders onkreukbaar genoeg zijn om de feiten onder ogen te zien en een waar-heidslievend leven te leiden.

3. De ouders binnen te hun ter beschik-king staande middelen leven — dus niet „boven hun stand“ — en hun kinderen een voorbeeld geven in zuinigheid, zekerheid en stabiliteit.

4. De ouders arbeidzaam zijn en hun kin-deren leren, dat de meeste goede dingen des levens alleen verkregen kunnen worden door hard werken.

5. De ouders waardige doelstellingen in hun leven hebben en ernaar streven ook hun kinderen te betrekken in de verwezenlijking daarvan.

6. De ouders een gezond verstand bezit-ten, in staat zijn vrienden te maken en gevoel voor humor hebben.

7. De ouders in goede verstandhouding met elkaar leven en niet twisten in het bijzijn van hun kinderen.

8. De ouders idealen hebben en zich ge-drongen voelen om anderen te dienen in plaats van zich te laten dienen.

9. De ouders hun eigen kinderen onwan-kelbaar trouw blijven, maar zo nodig ook blijk kunnen geven van een gerechtvaardigde verontwaardiging en hun kinderen ook wel

vervolg vorige bladzijde